

พระไตรปิฎกธรรมศึกษา

พระธรรมเทศนา

ภาคสอง

คู่มือครูธรรมศึกษา

พระคริสตธรรมศึกษา

พระธรรมโรม

ภาคสอง

บทที่ 9-16

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย
กองคริสเตียนบรรณศาสตร์
28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปฎิพัทธ์
กรุงเทพ ๑14

สารบัญ

บทเรียนที่ 1	คริสเตียนคือผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้.....	5
บทเรียนที่ 2	คริสเตียนคือผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกมาแล้ว.....	9
บทเรียนที่ 3	คริสเตียนคือผู้ที่ยอมเชื่อพระกิตติคุณ	13
บทเรียนที่ 4	คริสเตียนรู้จักพระเมตตาและพระอาชญาของพระเจ้า.....	17
บทเรียนที่ 5	ชีวิตคริสเตียนและสังคมภายนอก.....	21
บทเรียนที่ 6	คริสเตียนกับผู้ปกครองประเทศชาติ.....	25
บทเรียนที่ 7	คริสเตียนแท้คือผู้ที่รอบคอบในการปฏิบัติ	29
บทเรียนที่ 8	คริสเตียนแท้เอาตัวอย่างพระเยซูคริสต์.....	33
บทเรียนที่ 9	คริสเตียนมีหน้าที่ประกาศพระกิตติคุณ	37
บทเรียนที่ 10	คริสเตียนเป็นพี่น้องในพระคริสต์	41
บทเรียนที่ 11	คริสเตียนเป็นพี่น้องในพระคริสต์ (ต่อ).....	45
บทเรียนที่ 12	ความผิดบาปและความรอด (ทวน).....	48
บทเรียนที่ 13	ความชอบธรรมและชีวิตที่บริสุทธิ์ (ทวน)	52

สนทนากับครู

เพื่อให้การสอนดีขึ้น

ครูเคยสังเกตบ้างหรือไม่ว่า บางครั้งก่อนที่จะทำการสอน หากได้ใช้เวลาอธิษฐานเป็นพิเศษ สำหรับการสอนบทเรียนในวันนั้นแล้ว ครูผู้สอนจะรู้สึกว่าการสอนในวันนั้นดำเนินไปได้โดยราบรื่น และได้รับผลดี แต่มีบางครั้งที่ครูผู้สอนรู้สึกว่า การสอนบทเรียนเป็นไปโดยไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยแม้ว่าจะดำเนินไปได้จนจบบทเรียน แต่ก็ไม่ได้รับผลเท่าที่ควร นั่นคงเป็นเพราะครูผู้สอนขาดการอธิษฐานนั่นเอง

ครุรวีวารศึกษาที่เป็นคริสเตียนแท้คงตระหนักดีกว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถทำให้จิตใจของผู้เรียน เข้าใจพระวจนะของพระเจ้าได้อย่างลึกซึ้ง ฉะนั้นการศึกษบทเรียนเพื่อเตรียมการสอนโดยถี่ถ้วน แต่ขาดการอธิษฐาน ก็จะไม่เป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนอย่างเต็มที่

การที่ไม่ได้ศึกษบทเรียนล่วงหน้า ก็ไม่เป็นการบังควรเช่นเดียวกันเพราะจะทำให้ขาดความรู้ในบทเรียนที่จะสอนนั้น หลักการสอนมีอยู่ว่าครูผู้สอนต้องศึกษา เพื่อจะได้พบความจริงในพระคริสตธรรมคัมภีร์เสียก่อนและอธิษฐานเพื่อให้ข้อความเหล่านั้นประทับใจตน แล้วจึงถ่ายทอดความจริงนั้นให้ผู้เรียนอีกต่อหนึ่ง

การดำเนินการสอนนั้น ขอแนะนำว่า ผู้เรียนควรมีบทเรียนแต่ละอาทิตย์ไว้ด้วย (“สายลลชา” สำหรับชั้นผู้ใหญ่และเยาวชน และ “พรทิพย์” สำหรับชั้นเด็ก) เมื่อทำการสอน ครูก็ให้นักเรียนอ่านพระคัมภีร์ในบทเรียนแล้วครูจึงทำการอธิบายข้อพระคัมภีร์ที่นักเรียนได้อ่านนั้น ทีละข้อ

ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงเวลาทำการสอนด้วย หากเวลาไม่เพียงพอไม่อาจสอนบทเรียนทั้งบทได้ก็ตัดตัวอย่างหรือข้อความบางตอนออกได้และสอนตอนที่ประทับใจจริง ๆ แต่ไม่ควรตัดใจความสำคัญของเรื่องออก

ครูต้องใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ เป็นคู่มือสำคัญในการเตรียมการสอนด้วย ในบทเรียนบทใดหรือตอนใดที่อ้างข้อพระคัมภีร์ประกอบไว้ ครูก็ควรจะศึกษาข้อพระคัมภีร์นั้นโดยละเอียด ไม่ใช่เงาะจงอ่านเฉพาะข้อที่บ่งไว้เท่านั้น แต่ควรอ่านดูตลอดทั้งตอน เพื่อให้รู้เนื้อความ และความหมายอันแท้จริงของพระคัมภีร์เหล่านั้น เมื่อครูมีความเข้าใจในพระคริสตธรรมคัมภีร์ตอนนั้นอย่างดีแล้ว การถ่ายทอดความรู้ตอนนั้น ๆ ให้ผู้เรียน ย่อมทำได้โดยสะดวก

พระธรรมโรมเป็นพระธรรมที่รวมเอาหลักคำสอนที่สำคัญ ของพระคริสตธรรมคัมภีร์ไว้ ฉะนั้นจึงขอให้พระเจ้าอวยพระพร แก่ครูผู้สอนพระธรรมโรมนี้ ให้การสอนมีผลบริบูรณ์แก่จิตวิญญาณของผู้เรียน และทำให้จิตใจของผู้สอนวัฒนาขึ้น ในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย

บทเรียนที่ 1 คริสเตียนคือผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้

คำนำ

ในบทเรียนภาค 1 นั้น เราได้เรียนรู้หลายอย่างซึ่งทำให้เรารู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของพระเจ้า และการดำเนินชีวิตคริสเตียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพระธรรมโรม บทที่ 8 เราได้ทราบถึงความชอบธรรมของพระเจ้า วิธีที่จะชนะความผิดบาป การประทับตราของพระวิญญาณ การมีชัยเหนือสันโดษโดยพระเยซูคริสต์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย พระคุณอันเหลือล้นเหล่านี้พระเจ้าได้ประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอล และพวกต่างประเทศเช่นเดียวกัน เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด แต่ชนชาติอิสราเอลมีใจแข็งปฏิเสธพระกิตติคุณและทางรอดของพระเยซูคริสต์ ฉะนั้นอาจารย์เปาโลจึงกล่าวมาถึงโครงการของพระเจ้า การที่ชนชาติอิสราเอลซึ่งเป็นพลไพร่ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ปฏิเสธพระองค์ จะทำให้โครงการของพระเจ้าล้มเหลวหรือ? เปล่าเลย พระเจ้าทรงปล่อยช่องว่างเอาไว้เพื่อชนต่างชาติจะได้มีโอกาสหันเข้ามาหาพระองค์ เพื่อว่าโครงการขั้นต่อไปของพระองค์จะสำเร็จ คือเมื่อชนชาติอิสราเอลและชนต่างชาติจะได้รวมกันเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเจ้า

โรม 9: 1-8

1-3 ถึงแม้ว่าอาจารย์เปาโลจะตระหนักดีถึงใจแข็งกระด้างของชนชาติอิสราเอล ผู้ไม่ยอมรับพระเยซูเป็นองค์พระเมสสิยาห์ของเขา แต่อาจารย์เปาโลก็ยังร้อนรนที่จะนำเขามาหาพระเจ้าเสมอ (อ่านข้อ 2)

ในตอนต้นของพระธรรมโรม เราได้ทราบถึงความร้อนใจของอาจารย์เปาโลในการประกาศพระกิตติคุณ ท่านบอกว่า ถ้าท่านไม่ได้ประกาศ ก็เท่ากับท่านเป็นหนี้ คือมีภาระหนักที่จะต้องชำระหนี้ให้หมด โดยประกาศแก่คนทั่วไป ไม่ว่าจะเป็คนปราชญ์หรือคนเขลาไม่ว่าชนชาติอิสราเอลหรือพวกเฮเลน (โรม 1: 14, 15) ท่านไม่มีความละอายเลย ในการบอกใคร ๆ เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ และการฟื้นคืนชีพของพระองค์ เพราะท่านแน่ใจที่สุดว่า นั่นแหละเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้คนทั้งปวงได้รับความรอด (โรม 1:16)

อาจารย์เปาโลแสดงความรู้สึกนึกคิดของท่านออกมาอีก เพื่อให้คริสเตียนชาวโรมทราบว่า ท่านอยากให้ชนชาติอิสราเอลหันเข้ามาหาพระเยซูจริงๆ ถึงแม้ว่าตัวท่านเองจะต้องถูกสาป และถูกตัดจากพระเยซูที่ยอม แต่ขอให้พี่น้องร่วมชาติของท่าน หันเข้ามารับเอาพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา ความรู้สึกอย่างนั้นมีอยู่ในใจของคริสเตียนแท้ทุกคน เมื่อเราได้รับความรอด เราย่อมมีใจอยากให้คนอื่น

รอดด้วย ยิ่งมองเห็นสภาพแห่งความหมองมืดหวังของคนบาป ที่ต้องพินาศในบึงไฟชั่ววันรันครก็ยิ่งทำให้เรา
ร้อนใจมากขึ้น

ศาสตราจารย์เฮนรี ตรีมมอนด์ ผู้แต่งหนังสือที่มีชื่อเสียงเรื่อง “รักแรงกว่าพลังใดในโลก” กล่าว
ว่า ท่านเคยร้องไห้และอธิษฐานเพื่อนักศึกษาของท่าน เพื่อเขาจะได้หันกลับมาหาพระเยซู ท่านจึง
สามารถนำนักศึกษานับร้อย ๆ คนมาถึงความรอดได้

ประวัติศาสตร์คริสเตียนได้จารึกชื่อวีรชนหลายคน ผู้มีความรักและเสียสละเพื่อพระเจ้า ไม่ว่า
จะเป็นความสุขส่วนตัว แม้กระทั่งชีวิต ขออย่างเดียว คือให้วิญญาณของคนบาปได้รับความรอด เราผู้
เป็นคริสเตียนรุ่นหลัง เราจะสามารถพูดอย่างหนักแน่นได้ไหมว่าเราปรารถนาอย่างยิ่งที่จะนำพี่น้องร่วม
ชาติได้มาเชื่อพระคริสต์

ประวัติศาสตร์มิชชันนารีจะไม่เคยขาดชื่อของดาวิด เบนเนิร์ด เพราะว่าท่านได้สำแดงให้คริส
เตียนทุกสมัยสืบต่อมาทราบว่า ท่านมีความร้อนใจในการประกาศพระกิตติคุณให้ชาวอินเดียแดง
น้ำตาทุกหยดที่ท่านหลั่งออกมา ก็เพื่อจะทำให้ชาวอินเดียแดงหันมาหาพระเยซู ถึงแม้ว่าท่านอยู่ใน
โลกเพียงประเดี๋ยวเดียว และท่านต้องเสียชีวิตไปในวัยอันหนุ่มแน่นเพียง 29 ปีเท่านั้น แต่ผลงานของ
ท่านได้พิสูจน์ให้โลกทราบว่า ท่านได้เสียสละ เพื่อรับใช้พระเจ้าอย่างแท้จริง

ตอนแรกอาจารย์ปาลอกิดว่า ทางรอดพ้นบาปโดยองค์พระเยซูคริสต์นั้น พระเจ้าได้จัดไว้
เฉพาะพวกอิสราเอลเท่านั้น โดยเหตุนี้ท่านจึงโศกเศร้าเสียใจ เมื่อพวกอิสราเอลปฏิเสธองค์พระเมสสิ
ยาห์ของเขา แต่ภายหลังท่านตระหนักว่า ความรอดนั้นพระเจ้าไม่เพียงทรงจัดเตรียมไว้เพื่อชนชาติ
อิสราเอลเท่านั้น แต่ยังทรงจัดเตรียมไว้เพื่อชนต่างเช่นเดียวกันท่านจึงไม่หยุดยั้งการประกาศ ถึงแม้ว่า
ชนชาติอิสราเอลจะไม่ยอมรับเอา ท่านก็เสียสละออกไปหาชนต่างชาติ เราก็เช่นเดียวกัน เมื่อเรามีความ
ร้อนใจอยากจะให้ญาติพี่น้องในละแวกบ้านของเราได้รับความรอดก็ได้อยู่ แต่ถ้าเขาไม่ยอมรับเอา เราก็
ไม่ควรนั่งอยู่เฉย ๆ แต่ควรออกไปเป็นพยานที่อื่น เพื่อคนทั่วไปจะได้รับความรอดด้วย

4.5 ชนชาติอิสราเอล เป็นชาติที่พระเจ้าเลือกสรรไว้เป็นคนของพระองค์ พระเจ้าทรงทะนุ
ถนอมพวกเขามาตั้งแต่ครั้งอับราฮัม ทรงอวยพรจนกระทั่งได้ส่งให้พระบุตร คือพระเยซูคริสต์ลงมา
ประสูติเป็นคนชาตินี้ เพื่อช่วยพลโลก (มัทธิว 1:1) โดยเหตุที่ชนชาติอิสราเอลเป็นชาติที่ได้รับการ
เลือกสรรนี้เอง เขาจึงมีความหยิ่งจองหองถือตัวว่ามีสิทธิพิเศษกว่าคนต่างชาติ แต่เป็นที่น่าเสียใจอย่างยิ่ง
ที่เขาได้พลาดพระพรอันประเสริฐหลายอย่าง ซึ่งพระเจ้าได้เตรียมไว้ให้เขาทั้งหลาย เราคริสเตียนก็
เหมือนกัน จงอย่าอวดดีว่าเรามีสิทธิยิ่งกว่าอื่น อย่าถือเอาโบสถ์ คริสตจักร หรือตำแหน่งหน้าที่บังหน้า
กลัวเกลือกว่าพระเจ้าจะทิ้งเราไว้จากพระพักตร์ของพระองค์ชั่วคราว

6-9 ประชาชาติอิสราเอลมีความมั่นใจว่า พระสัญญาของพระเจ้าแก่พงศ์พันธุ์ของอับราฮัมสำหรับชาติเขานั้นจะสำเร็จแน่ ไม่ว่ามีเหตุการณ์ใด ๆ เป็นอุปสรรคก็ตาม เมื่อเราอ่านพระธรรมโรมตอนนี้เราก็เห็นว่าประชาชาติอิสราเอลได้ถูกคัดออกจากพระสัญญาของพระเจ้าและชนต่างชาติได้รับพระสัญญาของพระเจ้าและชนต่างชาติได้รับพระพรแทน นี่หมายความว่าพระเจ้าไม่ซื่อสัตย์ต่อพระสัญญาหรือ? เปล่าเลยพระเจ้ายังทรงรักษาพระสัญญาต่อประชาชาติอิสราเอล แต่พระองค์มีโครงการที่เราจะเข้าใจได้ภายหลัง

บางครั้งเมื่อเราอธิษฐานขอสิ่งใดด้วยความเชื่อและมั่นใจว่า จะได้รับ แต่กลับประสบความผิดหวัง ถ้าเช่นนั้นเราไม่ควรด่วนตัดสินว่า พระเจ้าไม่ทรงตอบคำอธิษฐาน แต่เราควรตรวจจิตใจของเราเสียก่อนว่า เราเองบกพร่องอย่างไร พระเจ้าไม่เคยผิดคำสัญญา ถ้าเราทำงานของพระเจ้า แต่ดูเหมือนว่าเราไม่ได้รับพระพรเลย ก็ให้เราสำรวจดูตัวเองและงานที่เราทำ ว่าถูกต้องตามน้ำพระทัยหรือไม่ ประชาชาติอิสราเอลเป็นผู้ตัดพระสัญญาของพระเจ้าด้วยใจแข็งกระด้างของเขาเอง เขาไม่ยอมรับเชื่อพระเยซูคริสต์ ประชาชาติอิสราเอลทุกคนสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม แต่ข้อ 6 บอกว่า เขาหาได้เป็นประชาชาติอิสราเอลที่แท้จริงทุกคนไม่ ทั้งนี้เพราะว่าเขาหาได้เป็นลูกแห่งความเชื่อไม่ คือเขามีได้มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัม พระคัมภีร์ตอนนี้ทำให้เรารู้แน่ชัดยิ่งขึ้น คนที่เกิดมาเป็นลูกหลานคริสเตียนโดยหนึ่งนั้นเขาหาได้ชื่อว่า เป็นบุตรของพระเจ้าไม่ ความรอดเป็นของส่วนบุคคล ที่แต่ละคนจะต้องรับเอาถ้าบิดาเชื่อในพระเยซู นั่น มิได้หมายความว่าลูก ๆ จะได้รับความรอดด้วย เขาจะต้องเชื่อเป็นส่วนตัวเขาเอง เพราะว่าผู้ที่เชื่อวางใจพระเยซูคริสต์เท่านั้นที่มีอำนาจเป็นบุตรของพระเจ้าได้ ฉะนั้นมีแต่คริสเตียนแท้ซึ่งบังเกิดใหม่จริง ๆ แล้ว จะเห็นแผ่นดินของพระเจ้า ผู้ที่เป็นคริสเตียนแต่ชื่อจะไม่มีส่วนในพระสัญญาของพระเจ้าเลย

ทุกคนที่สืบเชื้อสายมาจับอับราฮัม ย่อมมีส่วนในพระสัญญา แต่เราทราบแน่แล้วว่า พวกอาหรับซึ่งเกิดแต่อิสราเอล ซึ่งเป็นเชื้อสายของอับราฮัมเหมือนกัน พวกนี้หาได้มีส่วนในพระพรของพระเจ้าไม่ ทั้งนี้เพราะว่าเขาไม่ได้เป็นลูกแห่งพระสัญญาเหมือนประชาชาติอิสราเอล ในสมัยนี้อาจจะมีหลายคนอ้างว่าเขาเป็นคริสเตียน เพราะว่าเขามีชื่อในทะเบียนสมาชิกของคริสตจักร เกิดในบ้านคริสเตียน เคยรับศีลล้างบาป แต่เขาอาจจะไม่มีชื่อจดไว้ในทะเบียนประจำชีพของพระเจ้าในเมืองสวรรค์เลย

10-15 พวกอิสราเอลบางคนอาจจะให้เหตุผลว่า ชนต่างชาติได้มีสิทธิที่จะรับพระพร แต่ถึงกระนั้นพระเจ้ามีพระประสงค์ที่จะเลือกคนรับพระพรของพระองค์โดยเฉพาะ เอซาวและยาโคบเป็นลูกฝาแฝด ที่เกิดมาจากบิดามารดาเดียวกัน เอซาวเป็นพี่ แต่กระนั้นพระเจ้าทรงเลือกเอายาโคบเป็นผู้รับพระพร การทรงเลือกของพระเจ้านี้ พระองค์ทรงทำตั้งแต่เด็กสองคนนี้ยังไม่เกิด พระองค์ทรงทราบว่า คนไหนจะเชื่อพระองค์ และคนไหนจะหันหลังให้พระองค์ซึ่งเป็นการเหลือวิสัยที่มนุษย์เราจะเข้าใจได้ แต่พระเจ้าทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่างล่วงหน้า โดยเหตุนี้ จึงทำให้เข้าใจดียิ่งขึ้น ถึงความรอดที่เราได้รับจาก

พระองค์ หาได้เป็นโดยการประพุดหรือความดีของเราไม่ ที่เรารอคอยก็เพราะพระคุณของพระเจ้า ผู้ได้ทรงเลือกสรรเราไว้ตั้งแต่ก่อนวางรากสร้างโลก (เอเฟซัส 1: 4)

พระเจ้าเลือกที่รักมักที่ชังหรือ (คู่มือ 13) ในข้อนี้พระองค์ตรัสถึงถึงเชื้อสายสืบต่อมาของยาโคบและเอซาว พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าว่าเชื้อสายของยาโคบจะเลือกเอาพระเจ้าแต่เชื้อสายของเอซาวจะทำตามใจปรารถนาของเนื้อหนัง แต่ว่าจะเป็นเชื้อสายของยาโคบหรือเอซาวก็ตาม หากยอมรับเอาพระเยซูแล้ว ก็มีสิทธิที่จะเป็นบุตรของพระเจ้าเช่นเดียวกัน “เพราะว่าทุกคนที่จะร้องออกพระนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ก็รอด”

16-18 ทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้วางแผนไว้ตามพระทัยของพระองค์ ผู้ทรงประกอบไปด้วยพระกรุณาพระเจ้าทรงทำตามโครงการของพระองค์ ทั้งในชีวิตของคนชั่วและในชีวิตของคนของพระองค์ด้วย เพื่อให้ น้ำพระทัยพระองค์สำเร็จ พระเจ้าได้บันดาลให้พระทัยฟาโรห์แข็งแรงกระด้างเพื่อพระองค์จะได้รับพระเกียรติในสายตาของชั่ว และทรงมีชัยชนะเพื่อชนชาติอิสราเอลพลไพร่ของพระองค์ บางครั้งพระเจ้าทรงใช้คนชั่วเป็นเครื่องมือโดยที่เขาไม่รู้ตัว ฉะนั้นขอให้เรายอมตามน้ำพระทัยของพระเจ้าในทุกสิ่ง เพื่อพระนามของพระองค์จะได้รับการประกาศไปทั่วพิภพ

บทเรียนที่ 2 คริสเตียนคือผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกมาแล้ว

พระธรรมโรม 9: 19-10:17

19-22 ชายหนุ่มคนหนึ่งพูดกับศิษยาภิบาล ซึ่งพยายามให้เขารับเอาพระเยซูว่า “ทำไมผมจะต้องรับเอาพระเยซู ถ้าพระเจ้าไม่ได้เลือกผม ถึงยังไงผมก็ต้องตกนรก แต่ถ้าพระเจ้าทรงเลือกเอง ผมก็หวังไปสวรรค์ได้” ความคิดเช่นนี้ผิด พระเจ้าทรงทราบล่วงหน้าแล้วว่าผู้ใดจะได้รับความรอด แต่พระองค์มิได้บังคับจิตใจของใครให้รับเอาความรอด พระเยซูตรัสว่า “ใครผู้ใดมีน้ำใจประสงค์ก็ให้ผู้นั้นมารับประทานน้ำแห่งชีวิต” (วิวรณ์ 22:17) สมมุติว่ามีป้ายอยู่ข้างนอกพระราชวังแห่งหนึ่ง เขียนไว้ว่า “เชิญเข้ามา” ใคร ๆ ที่เดินผ่านพระราชวังก็เห็นป้ายนั้น และมีสิทธิ์ที่จะเลือกเข้าหรือไม่เข้าตามใจชอบทำนองเดียวกัน คนหนึ่งคนใดจะไปสวรรค์หรือนรกนั้น หาใช่เป็นความคิดของพระองค์ไม่ แต่เป็นเพราะใจแข็งกระด้างของเขาที่ไม่ยอมรับเอาต่างหาก จากตัวอย่างที่ยกมานี้จะเห็นได้ว่าทางแห่งความรอดนั้น พระเจ้าจัดสรรไว้สำหรับทุกคนที่จะยอมรับเอา แต่มนุษย์ต้องพินาศเพราะเลือกเอาความผิดบาป การรอดพ้นบาปนั้นเป็นด้วยพระมหากรุณาธิคุณของพระเจ้าโดยตรง

ในข้อ 21 อาจารย์เปาโลได้ยกตัวอย่างช่างปั้นหม้อกับดินเหนียว เพื่อให้เราเข้าใจลึกซึ้งถึงความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้า พระเจ้าเปรียบเหมือนนายช่างและคนบาปเปรียบเหมือนดินเหนียว ซึ่งพระองค์ได้เสาะหาและเอามาปั้นเป็นภาชนะที่จะรับใช้พระองค์ ดินเหนียวไม่มีสิทธิ์อะไร นายช่างเขาจะปั้นเป็นรูปอะไรก็ได้ ดินเหนียวก้อนเดียวอาจจะปั้นภาชนะต่างกันได้ ส่วนหนึ่งอาจจะปั้นแจกัน แต่อีกส่วนหนึ่งอาจปั้นเป็นโถใส่ น้ำล้างเท้า ซึ่งไม่มีใครสนใจใยดีเลยก็ได้ นี่แสดงให้เห็นอำนาจของนายช่าง

ข้อ 22 นั้นมิได้หมายความว่า พระเจ้าทรงสร้างเราไว้สำหรับพิโรธ แต่สร้างไว้สำหรับสง่าราศีอันอุดมของพระองค์ วิลเลียม เจ. กัดว่าว่า “ถ้าเราได้รับความรอดนั้น ก็ขึ้นอยู่กับพระคุณของพระเจ้าผู้เดียว แต่ถ้าเราพินาศ ก็เป็นเพราะตัวเราเอง”

23,24 เราผู้ได้รับความรอดแล้ว เราควรจะขอบพระคุณพระเจ้า เพราะว่าพระองค์มิได้ทรงเรียกเฉพาะชนชาติอิสราเอลเท่านั้น แต่ทรงเรียกเราผู้เป็นชาวต่างชาติด้วย พระสัญญาได้ทรงให้ไว้แก่เชื้อสายของอับราฮัม ถ้าจะถือตามพระสัญญาเท่านั้นเราก็หมดหวัง แต่พระเจ้าทรงรักและทรงเมตตาทุกคน ทั้งไม่ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด ฉะนั้นเราผู้เป็นคนต่างชาติผู้ซึ่งไม่เหมาะสมและไม่มีส่วนในพระองค์เลย กลับได้รับพระคุณแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับชนชาติอิสราเอล

25,26 การที่พระเจ้าจะอวยพรชนต่างชาติ หาได้เป็นเรื่องใหม่ ๆ ไม่ แม้แต่ศาสดาพยากรณ์ไอเซยาห์ก็ได้กล่าวไว้แล้วว่า พระองค์จะช่วยคนต่างชาติด้วย ชนชาติอิสราเอลซึ่งเคยภูมิใจในการเลือกสรรของพระเจ้า ก็พากันอึ้งอายจะถูกคนอื่น คิดว่าพวกเขาเท่านั้นเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเจ้า แต่ว่าพระเจ้าทรงอวยพรมนุษย์ หาใช่เป็นเพราะมาจากตระกูลเลือกสรรไม่ แต่เป็นเพราะเชื่อฟังพระเยซูต่างหาก

คนที่เกิดมาในครอบครัวที่เป็นคริสเตียนอาจภูมิใจว่า ตนได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า แต่อย่าลืมว่า คนที่มาเชื่อพระเจ้าซึ่งเกิดมาในครอบครัวที่ไม่เคยรู้จักพระเจ้ามามาก่อน ก็เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า ที่พระเจ้าทรงพระเมตตาเรา หาได้ขึ้นอยู่กับคุณงามความดีหรือการปฏิบัติของเราไม่ แต่ได้ขึ้นอยู่กับความเชื่อของเรา

27-29 ศาสดาพยากรณ์ไอเซยาห์ได้บอกเรา ถึงการที่พระเจ้าทรงรับคนต่างชาติให้เป็นบุตรของพระองค์ ศาสดาพยากรณ์อิสยาห์ก็ได้บอกต่อไป ถึงการที่พลไพร่ของพระเจ้าคือชนชาติอิสราเอลจะนำความอดสูมาสู่พระองค์ด้วย เขาไม่ได้ทำตัวให้เหมาะสมกับฐานะเป็นบุตรของพระเจ้า เป็นที่น่าเสียดายที่เชื่องค้ออิสราเอลจำนวนมาก ซึ่งเปรียบประดุจดาวบนท้องฟ้า และเมื่อดทลายในท้องทะเล จะมีเพียงกำมือเดียวเท่านั้นที่จะรอดพ้นจากการพิพากษาของพระองค์เจ้าถ้าพระองค์ไม่ได้ทรงรักษาพลไพร่ ซึ่งเหลือจากการเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลนแล้ว เชื่องค้ออิสราเอลก็คงถูกทำลายสูญสิ้น เช่นเดียวกับเมืองสะโดมและอะโมราที่เดียว การที่ชนชาติอิสราเอลจะได้รับความรอดในขั้นสุดท้ายนั้น ดังที่ปรากฏในพระคัมภีร์ หาใช่เป็นเพราะเขาปฏิบัติถูกต้องเป็นที่พระทัยพระเจ้าไม่ แต่เป็นเพราะพระคุณและโครงการของพระองค์ ที่จะให้เขาได้รับความรอดเท่านั้น

30-33 อาจารย์เปาโลชี้ให้เห็นความจริงว่า พวกต่างชาติซึ่งได้ทำบาปหนาสาหัส และหันหลังให้พระเจ้า บัดนี้ได้รับพระกรุณาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ ส่วนชนชาติอิสราเอลนั้นยังถือตัวว่าเคร่งศาสนา ไม่ได้ได้รับความโปรดปรานจากพระองค์ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ก็เพราะว่าชนชาติอิสราเอลไม่เข้าใจว่า การที่พระเจ้าทรงพระกรุณาผู้นั้น ขึ้นอยู่กับการที่ผู้นั้นเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์ เพื่อไถ่บาปของเขานับไม่ถ้วนเท่านั้น แม้แต่ในสมัยพระบัญญัติคนก็รอดโดยความเชื่อเช่นเดียวกัน ไม่มีใครมีบุญบารมีพอที่จะไปสวรรค์ได้

แต่น่าเสียดายไม่ถ้วนแห่งพระพรนี้ กลายเป็นหินสะดุดสำหรับชนชาติอิสราเอลและเป็นเรื่องโง่สำหรับพวกเขาเอง คือชนต่างชาติ แต่ขอบพระคุณเจ้า เราผู้เชื่อไม่มีความละอายเพราะไม่ถ้วนเป็นฤทธิ์เดชแห่งความรอด

10:1-3 ครูสอนรวีวารศึกษาคนหนึ่งสังเกตเห็นเด็กคนหนึ่ง อุดส่าห์เดินไปเรียนรวีวารศึกษาที่โบสถ์อีกแห่งหนึ่งทุกวันอาทิตย์ เขาจึงถามเด็กน้อยคนนั้นว่า ทำไมจึงเดินไปไกล ๆ เพราะยังมี

คริสตจักรใกล้ๆ อยู่เหมือนกัน เด็กน้อยคนนั้นตอบว่า “ที่นั่นเขารักและสนใจเด็ก ๆ เช่นผมสิครับ ผมจึงอยากไป” ไม่ว่าที่ไหน ถ้าเราต้องการให้คริสตจักรของเราเจริญขึ้น มีคนเชื่อมากขึ้น เราจะต้องให้ความสนใจแก่คนแปลกหน้า และแขกที่เข้ามาในคริสตจักรของเรา เราต้องทำให้เขารู้สึกเป็นกันเองกับเรา เหมือนหนึ่งว่าเป็นบ้านของเขาเอง

ความรักและความสนใจของอาจารย์เปาโลต่อชนชาติอิสราเอล แสดงออกใน “ความปรารถนา” และคำวิงวอนของท่าน เราต้องการให้ญาติพี่น้องของเราได้รับความรอด แต่เราอาจไม่ได้วิงวอนของพระเจ้าเพื่อเขาเลย ในตรงกันข้ามเราอาจอธิษฐานเพื่อเขา แต่ไม่ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้เขารับความรอด ทั้งสองประการนี้ถ้าขาดเสียอย่างหนึ่งก็จะไม่เกิดผล

อาจารย์เปาโลตระหนักดีว่า ชนชาติอิสราเอลมีความร้อนรนในการปฏิบัติพระเจ้าแต่ว่าเขาขาดความเข้าใจ ความร้อนรนโดยปราศจากความเข้าใจและความรู้ ก็หาเป็นประโยชน์ไม่ ตรงกันข้ามกลับเป็นโทษเสียอีก ความร้อนรนโดยปราศจากความรู้เปรียบเหมือนเรือที่ไม่มีหางเสือ คือแล่นไปได้แต่แล่นไม่ถูกทาง ในตรงกันข้าม ถ้าเรามีความรู้ สติปัญญาในการรับใช้พระเจ้า แต่ขาดความร้อนรน ก็ไม่ผิตอะไรกับน้ำอุ่นซึ่งไม่รู้จักเดือด ไม่มีประโยชน์คู่กัน

คริสเตียนในสมัยปัจจุบันมักจะตกอยู่ในประเภทหลังนี้ มีสถานศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ ตั้งขึ้นหลายแห่ง เพื่อสั่งสอนให้มีความรู้ สติปัญญา และความเข้าใจในพระคัมภีร์และเรื่องพระเจ้า แต่มีน้อยคนที่มีความร้อนรนในการออกไปทำงานพระเจ้าจริง ๆ

4.5 ในสมัยพระคัมภีร์เดิมการปฏิบัติตามพระบัญญัตินั้น เป็นสิ่งที่พิสูจน์ถึงความชอบธรรม แต่ในสมัยพระคุณ พระบัญญัติสำเร็จแล้วโดยองค์พระเยซูคริสต์ผู้ทรงปฏิบัติตามพระบัญญัติได้ครบถ้วนทุกข้อ การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เพื่อเรา ไม่มีเหตุผลในเมื่อเราอยู่ใต้พระบัญญัติ เราจะต้องปฏิบัติตามพระบัญญัติจึงจะได้ชีวิต แต่เมื่อเราอยู่ใต้พระคุณเรามีชีวิตอยู่แล้วจึงปฏิบัติได้

6-8 อาจารย์เปาโลเอาคำอสาของโมเสส ซึ่งเขียนไว้ในพระบัญญัติ 30:11-14 ขึ้นมากล่าว เป็นคำอธิบายให้พลไพร่ของพระเจ้าทราบ ว่า พระบัญญัตินั้นไม่ได้ซ่อนไว้ที่สวรรค์หรือที่ทะเลลึกเลย แต่อยู่ในปากและในใจของเขาเอง ชนชาติอิสราเอลต่างก็รอคอยพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมาจากสวรรค์ แต่อาจารย์เปาโลกล่าวว่า พระเมสสิยาห์มาแล้วโดยความเชื่อเขาจะรับด้วยปากและไว้ใจได้

9-11 ในสมัยนี้คนเป็นจำนวนมากมีความรู้เรื่องพระเยซูคริสต์ และเชื่อว่าเป็นความจริงแต่เป็นที่น่าแปลกใจอย่างยิ่งที่เขาไม่ยอมรับเอา เขาให้ความเชื่อค้างอยู่ที่สมองเท่านั้นและไม่ยอมให้มันไหลลงสู่จิตใจ เขาจึงไม่ได้รับความรอดเลย เมื่อใครก็ตามได้รับเอาพระเยซูแล้วจริงๆ เขาย่อมอดไม่ได้ที่จะประกาศให้คนอื่นรู้ว่า เขาเป็นคริสเตียน ผู้หนึ่งผู้ใดที่เชื่อพระองค์ก็จะไม่มีความละอาย ถ้าผู้ใดยังมีความละอายอยู่ที่แสดงว่าเขายังไม่เชื่อจริง

12,13 พระเจ้าไม่เห็นคนทั้งหลายมีความต่างกันเลย (คูโรม 3:22) ทุกคนได้ทำผิดแต่ทุกคนรอด โดยพระคุณ ได้เช่นเดียวกัน

คนที่ “ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” หมายถึงคนที่สารภาพความผิดบาปของตนและรับเอาพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด “ทุกคน” หมายความว่าถึงคนใด ๆ ก็ได้ที่ที่ต้องการรับความรอด ไม่ว่ามีหรือยากจน มีความรู้หรือเป็นคนโง่เขลา เขาจะรับความรอดและไปสวรรค์ได้ ถ้าร้องขอต่อพระเจ้า

14-17 คนที่ไม่รู้จักพระเจ้าเลย จะร้องขอพระองค์ไม่ได้ ถ้าเขาไม่เคยได้ยิน ได้ฟังเรื่องความรอด เขาจะเชื่อไม่ได้จุกกัน ฉะนั้นจึงตกเป็นภาระของคริสเตียนทั้งหลาย คือคริสตจักรที่จะจัดส่งคนออกไป ประกาศให้เขาฟัง (ให้ครูอ่านข้อ 14,15)

ถ้าคริสเตียนเรามีความปรารถนา และความร้อนรนเหมือนอาจารย์เปาโลแล้ว เราก็จะประกาศข่าวแห่งความรอดนี้ออกไปจนจดเหนือจดใต้ ตะวันออกตะวันตกของโลก ในเวลาเร็ววัน ขณะนี้โลกกำลังอยู่ในความพินาศ เราควรจะเสียดสละ ออกไปบอกกล่าวคนอื่นให้ได้รับรู้เรื่องความรอด

ถ้ามีภัยพิบัติเกิดขึ้น มนุษย์ส่วนมากย่อมรีบช่วยกัน โดยมีจิตศรัทธาส่งเงิน ส่งเครื่องบริโภคนและอุปโภคไปช่วยเหลือ แต่เดี๋ยวนี้เราคริสเตียนควรจะมองเห็นความพินาศ ซึ่งครอบงำมนุษย์ทั้งโลกอยู่แล้ว เราจะนิ่งดูเฉยหรือ ขอให้เรากล่าวเหมือนอิสยาห์ว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ โปรดส่งข้าพเจ้าไป” (อิสยาห์ 6:8)

บทเรียนที่ 3 คริสเตียนคือผู้ที่ยอมเชื่อพระกิตติคุณ

พระธรรมโรม 10:18-11:16

พระวณะของพระคริสต์หมายถึงคำสั่งสอนของพระเยซูคริสต์ และข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงตายไถ่ความบาปของมนุษย์โลก

การประกาศพระกิตติคุณให้มนุษย์กลับใจนั้น ไม่ใช่ของง่าย แม้แต่ศาสดาพยากรณ์ก็ได้บอกล่วงหน้าแล้วว่า มนุษย์จะไม่ยอมฟัง อาจารย์เปาโลรู้เช่นเดียวกัน มีหลายแห่งที่ท่านไปประกาศแต่ไม่มีคนรับเชื่อเลย มีหน้าซำยังถูกขับไล่ เอาหินขว้าง และก่อการวุ่นวายเสียอีก ฉะนั้นเราผู้เป็นคนงานของพระเจ้า เราควรตระหนักดีว่า ไม่ใช่ทุกคนที่ฟังเรื่องพระเยซูจากเราแล้วจะเชื่อ คนส่วนมากจะไม่ยอมเชื่อฟัง และจะทำการขัดขวางเสียอีก ถ้าเราทราบข้อนี้แล้วขออย่าให้เราท้อใจ ขอให้เราทำการต่อไป เพราะว่าพระวณะของพระเจ้าซึ่งเปรียบเสมือนเมล็ดพืชที่หว่านลงนั้น จะไม่สูญเปล่าไปเลย แต่จะมีเมล็ดที่ตกในดินที่และจะเกิดผล 30 เท่าบ้าง 60 เท่าบ้าง และ 100 เท่าบ้างเพื่อพระเจ้า

18-21 ข้อความตอนนี้อาจารย์เปาโลได้อ้างมาจากพระคัมภีร์เดิม พระกิตติคุณได้ประกาศออกไปทั่วทุกหนทุกแห่ง เป็นที่รู้จักกันทั่วไปในสมัยอาจารย์เปาโล และแน่นอนทีเดียวชนชาติอิสราเอลคงไม่เข้าใจคำพยากรณ์เหล่านั้น โมเสสได้กล่าวไว้ว่าพระเจ้าจะทรงใช้ประเทศที่ยังไม่รู้จักพระเจ้า ทำให้ชนชาติอิสราเอลแค้นเคืองและอิจฉา ทั้งนี้เพราะชนชาติอิสราเอลหันหลังให้พระคุณและพระเมตตาของพระเจ้า ฉะนั้นพระเจ้าจึงพอพระทัยที่จะช่วยคนต่างชาติดำเนินการเช่นนี้อาจทำให้ชนชาติอิสราเอลตื่นตัวและกลับคืนดีกับพระเจ้า

มีชายสองพี่น้องรับเชื่อพระเยซู ผู้เป็นน้องเจริญในความเชื่ออย่างรวดเร็ว เขามีชีวิตอย่างสดชื่นเพื่อพระเยซู ฝ่ายพี่ซึ่งยังไม่มีความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณเพียงพอจึงอิจฉาน้องอยากจะมีความสุขในพระเจ้าด้วย เขาจึงพยายามเสาะหาพระเจ้าด้วยคำอธิษฐานและอ่านพระคัมภีร์มากขึ้น และในที่สุดเขาก็ได้ประสบสันติสุขในพระเยซูเหมือนน้องที่เดียว ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าประสงค์จะให้ชนชาติอิสราเอลหันกลับมาหาพระองค์ ในเมื่อเขาทั้งหลายเห็นว่า พระเจ้ากำลังทรงอวยพระพรคนต่างชาติแทน

คำพยากรณ์ของโมเสสเป็นที่เข้าใจง่ายและอธิบายให้ตรง ๆ ที่เดียวว่าชนชาติอิสราเอลเป็นพวกชั่วร้าย ฉะนั้นพระเจ้าจะทิ้งเขาทั้งหลาย และรับพวกต่างชาติเข้ามาแทนในข้อ 20 นั้น พระเจ้าพอพระทัยที่จะให้คนต่างชาติ ซึ่งมีชนชาติที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้นั้นได้พบพระองค์ ข้อนี้มิได้หมายความว่าถ้าเราไม่ได้เสาะหาพระองค์ เราจะพบพระองค์หรือใคร ๆ ก็ตามจะเป็นคริสเตียนได้โดยไม่แสวงหาพระเยซู มิใช่ออย่างนั้นที่พระเจ้าตรัสเช่นนั้นหมายถึงคนต่างชาติซึ่งมีความเป็นอยู่โดย

ปราศจากพระเจ้า จะได้รับพระกิตติคุณและยอมเชื่อและก็จะได้รับรอด บ่อยครั้งเราเห็นคนบาปหนาก่อกรรมทำชั่วไว้มาก แต่แล้วคนนั้นได้กลับใจเชื่อพระเจ้า ซึ่งในทางตรงกันข้ามคนที่เคยอ่านและเคยได้ยินเรื่องพระเจ้าเสมอ ๆ ไม่ได้กลับใจเชื่อ ฉะนั้นการที่พระเจ้าอนุญาตให้คนที่อยู่ห่างจากพระองค์ได้พบพระองค์นั้น ก็เป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่า พระเจ้าทรงติดตามหาคนบาป หาใช้คนบาปติดตามหาพระองค์ไม่

ในข้อ 21 นั้นได้อ้างมาจากอิสยาห์ 65:2 ซึ่งสำแดงถึงความอดกลั้นไว้นานและพระทัยเอ็นดูของพระเจ้า ผู้ทรงวิงวอนชาติที่เลือกสรรของพระองค์ ให้กลับมากินดีกับพระองค์ พระองค์ได้เหยียดพระหัตถ์ออกวันยังค่ำ คอยรับคนเหล่านั้นที่ต่อสู้และไม่ยอมเชื่อฟังพระองค์ แต่น่าเสียใจเขาไม่คิดถึงต่อพระองค์เลย ความรักและความอดทนมากกว่านี้ไม่มี ขณะที่พระเจ้าแผ่พระคุณของพระองค์ออกไปสู่คนต่างชาติ พระองค์ก็ยังทรงยื่นพระหัตถ์รับชนชาติอิสราเอลอยู่เสมอ เมื่อเรารอคอยพระเจ้าซึ่งกำลังยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกต้อนรับมนุษย์นั้น ทำให้เรามองเห็นภาพอันเต็มไปด้วยพระเมตตา แทนที่จะทรงพิโรธมนุษย์เพราะความชั่ว พระองค์ได้ตรัสไว้ในอิสยาห์ 31:3 ว่า “เราได้รักเจ้าด้วยความรักที่จะไม่หยุดความรักใหญ่ยิ่งกว่านี้ไม่มีแล้ว

ชนชาติอิสราเอลปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอด ทั้ง ๆ ที่เขาทั้งหลายรู้คำพยากรณ์แล้วมนุษย์เราในสมัยนี้ก็เช่นเดียวกัน พระกิตติคุณในประเทศไทยนานกว่า 100 ปี แต่คนก็ยังไม่ยอมรับเอา ถึงเช่นนั้นพระเจ้ายิ่งยื่นพระหัตถ์ออกพร้อมด้วยคำเชื้อเชิญว่า “บรรดาผู้ลำบากเหน็ดเหนื่อยจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” “ผู้ที่มาหาเรา เราจะไม่มีสิ่งเลย”

11:1-6 ในสมัยของอาจารย์เปาโลนั้นดูเหมือนว่า ชนชาติอิสราเอลไม่เข้าใจโครงการของพระเจ้าสำหรับพวกเขา เมื่อเราอ่านโรมบทที่ 10 หรือมัทธิว 21:43 ที่ว่า “แผ่นดินของพระเจ้าจะต้องเอาไปจากท่าน” อาจหมายถึงชนชาติอิสราเอลก็ได้ เพราะเขาปฏิเสธพระเจ้าของเขาอย่างเด็ดขาด แต่พระเจ้าทรงทอดทิ้งเขาทั้งหลาย ในโรม บทที่ 11 เรามีข้อพิสูจน์อยู่ 3 ประการว่า พระเจ้ายังทรงห่วงชนชาติอิสราเอลอยู่ คือ

ประการที่ 1 อาจารย์เปาโลเองยังเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า

ประการที่ 2 ยังมีชนชาติอิสราเอลจำนวนเล็กน้อยที่ยอมเชื่อพระเยซู

ประการที่ 3 พระเจ้าจะทรงช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอดในอนาคต

อาจารย์เปาโลรู้แน่นอนว่าท่านเป็นคนของพระเจ้า เป็นคริสเตียนแท้ซึ่งมีส่วนในเมืองสวรรค์ของพระเจ้า ถ้าสมมุติว่ามีใครคนหนึ่งถามอาจารย์เปาโลว่า “ท่านเป็นคริสเตียนแท้หรือไม่” ท่านคงไม่ตอบว่า “ผมหวังว่าผมเป็น” หรือ “ผมคิดว่าผมเป็น” หรือ “ผมคงเป็น” แต่อาจารย์เปาโลจะตอบอย่างเด็ด

เดี่ยวว่า “ผมเป็นคริสเตียน” เพราะท่านได้เขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อนั้น” (2 โครินธ์ 1:12)

ถ้าหากท่านเป็นคริสเตียนคนเดียวในครอบครัวหรือในท้องถิ่นที่ท่านอยู่ ท่านไม่สามารถร่วมสามัคคีธรรมกับใคร ๆ ได้ ขออย่าได้ท้อใจ โปรดคิดถึงศาสนาพยากรณ์เอเลียที่ท่านคิดว่าท่านเป็นเพียงคนเดียว และคนสุดท้ายเท่านั้นที่เชื่อและปฏิบัติพระเจ้าทั่วทั้งเขตแดนอิสราเอล เอเลียร้องไห้วิงวอนพระเจ้าว่า ท่านอยากตาย เพราะคิดว่าหมดยังเกินกว่านั้นยังร้องขอให้พระเจ้าทรงลงโทษชนชาติอิสราเอลเสีย เพราะเขาใจแข็งไม่ยอมเชื่อพระองค์ แต่พระองค์ได้สอนบทเรียนให้แก่เอเลียห์คือ พระองค์ได้บอกท่านว่ายังมีอีก 7000 คน ในแผ่นดินอิสราเอล ที่มีได้กราบไหว้พระบาเล แต่ปฏิบัติพระเจ้า (1 พงศาวดาร 19: 10, 14, 18)

พญามารดีใจมากถ้าคริสเตียนท้อใจ คิดว่าตัวเองเป็นคนเดียวที่เชื่อพระเจ้า มันจะพยายามให้คริสเตียนละทิ้งความเชื่อ แต่ขอให้เราคิดเสมอว่า ไม่มีที่ไหนเลยที่ปราศจากคนของพระเจ้า พระเจ้ามีคนของพระองค์อยู่ทุกหนทุกแห่ง เรามีได้เป็นคนเดียวที่เหลืออยู่

7-10 เมื่อขี้ผึ้งถูกความร้อนมันจะอ่อนและจะปั้นเป็นอะไรต่ออะไรได้ แต่ในทางตรงกันข้าม เมื่อดินเหนียวถูกความร้อนมันจะแข็ง ก้อนจะกลายเป็นหินทีเดียว ความร้อนอย่างเดียวกันส่องลงมาที่ดินเหนียวกับขี้ผึ้ง แต่ผลก็ต่างกัน เมื่อพระกิตติคุณได้เผยแพร่หรือส่องเข้าไปในใจของคน ก็เช่นเดียวกัน บางคนก็ใจอ่อน แต่บางคนก็ใจแข็ง บางคนก็เชื่อและบางคนก็ไม่เชื่อ

ข้อ 8 นั้น ได้อ้างมาจากอิสยาห์ 6: 9, 10 พระเจ้าได้บันดาลให้ใจเขาแข็งซิมไปตาก็มองไม่เห็น หูก็ไม่ได้ยิน คนเราก็เหมือนกัน ถ้าสอนในทางดีไม่ยอมรับเอา แต่ถ้าสอนในทางชั่วร้ายก็รับเอาทีเดียว ท่านก็คงเคยเห็นมารดาปลอมบุตรที่ร้องไห้ ปลอบเท่าไร ๆ ก็ไม่หยุดร้อง อดไม่ได้ก็เอาไม้เรียวหวดเข้าบ้าง ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าทรงฉายความสว่างให้แก่มนุษย์ แต่มนุษย์รักความมืดยิ่งกว่ารักความสว่าง ฉะนั้นพระเจ้าทรงปล่อยให้ใจของเขามีมืดไป

11,12 พระเจ้ายังรักและโปรดปรานชนชาติอิสราเอล ถึงแม้ว่าเขาไม่ยอมเชื่อฟัง หรือปฏิบัติพระองค์

การที่เขาปฏิเสธพระกิตติคุณแห่งความรอดนั้น เป็นผลดีแก่โลกคือว่า พระกิตติคุณนั้นได้แพร่ออกไปไปสู่คนต่างชาติ ถ้าสมมุติว่าเขาไปปฏิเสธพระกิตติคุณ พระเจ้าอาจจะเลือกเขาเป็นผู้ประกาศ นำความรอดออกไปเผยแพร่ว่าทั่วโลกก็ได้ แต่เพราะเหตุที่เขาหันหลังให้พระองค์ ๆ จึงผลักเขาออกนอกโครงการของพระองค์ชั่วคราว แล้วให้ชนต่างชาติกระทำให้โครงการของพระองค์สำเร็จ แทนที่จะเป็นผู้ประกาศให้คนต่างชาติทราบถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดคนต่างชาติกลับเป็นผู้ประกาศแทน

13-16 อาจารย์เปาโลทราบว่าภาระหน้าที่ของท่านก็คือสอนคนต่างชาติ (ให้ครูอ่านข้อ 13) แต่ท่านก็ได้จำกัดความสามารถของท่านเฉพาะหน้าที่นี้เท่านั้น ท่านยอมทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำได้เพื่อพระเกียรติของพระเจ้า ท่านยอมรับหน้าที่เป็นครู เป็นศิษยาภิบาลชั่วคราวตามท้องถิ่นต่าง ๆ ที่ท่านไปประกาศ ฉะนั้นเราควรทำหน้าที่ที่พระเจ้าได้ประทานความสามารถให้เรากระทำนั้น และยิ่งกว่านั้นให้เราทำทุกสิ่งที่เราทำได้เพื่อถวายพระเกียรติยศ

อาจารย์เปาโลได้พยายามให้คนต่างชาติเชื่อพระเจ้า เพื่อจะทำให้ชนชาติอิสราเอลตื่นตัวและหันเข้ามาเชื่อด้วย อาจารย์เปาโลอุทิศสำห้ออกไปประกาศต่างประเทศเพื่อจะเผยแพร่วพระกิตติคุณของพระเจ้า ท่านมั่นใจว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งทรงเปลี่ยนจิตใจของท่านและของคนต่างชาติ ก็จะทรงเปลี่ยนจิตใจของชนชาติอิสราเอลเหมือนกัน อาจารย์เปาโลได้อธิษฐานด้วยน้ำตาเพื่อชนชาติอิสราเอล

นี่ควรจะเป็นบทเรียนแก่เราว่า เมื่อนำคนอื่นมาหาพระเยซูได้ ขออย่าให้เราลืมดวงวิญญาณของญาติพี่น้องซึ่งยังไม่เชื่อพระเยซู ขอให้เราวิงวอนพระเจ้าเพื่อเขาด้วยน้ำตาเช่นเดียวกัน

บทเรียนที่ 4 คริสเตียนรู้จักพระเมตตาและพระอาชญาของพระเจ้า

พระธรรมโรม 11: 17-36

17-20 สมัยนี้ประเทศหนาวบางประเทศ การเกษตรเจริญขึ้นมาก มีชาวสวนแห่งหนึ่งที่สามารถชี้ให้แขกที่มาเที่ยวชมดูต้นผลไม้ของเขาว่า เขามีต้นแอปเปิ้ลซึ่งออกผลเป็นชนิดต่าง ๆ นับถึง 10 ชนิดในต้นแอปเปิ้ลเดียวกัน ที่เขาทำได้เช่นนี้ก็โดยวิธีต่อกิ่งแอปเปิ้ลจากต้นอื่นเอามามัดติดต่อไว้ในต้นเดียวกัน ฉะนั้นแต่ละกิ่งซึ่งตัดมาต่อไว้นั้น เมื่อถึงเวลาออกผล มันก็ต้องออกผลตามชนิดของมันเอง และที่อาจารย์เปาโลกล่าวไว้ในข้อ 17 นั้นก็มีลักษณะเหมือนกัน คือการเอากิ่งมาต่อไว้โดยที่มันมิได้เป็นไปตามธรรมชาติ ในเรื่องนี้แทนที่พระเจ้าจะตอนเอากิ่งดีมาต่อไว้กับต้นมะกอกเทศป่า พระองค์ทรงเอากิ่งมะกอกเทศป่ามาต่อไว้กับต้นไม้ดี

นักศีกษาพระคัมภีร์ลงความเห็นว่ ประชาชาติอิสราเอลถึงถึงต้นมะกอกเทศ (ดู มาระโก 13:28) และชนชาตินั้นถึงถึงต้นมะกอกเทศป่า ซึ่งมีรูปร่างลักษณะคล้ายต้นมะกอกเทศทั่วไป แต่มันไม่เกิดผลอะไรเลย ชนต่างชาติไม่มีหุ้นส่วนในพระเจ้า เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่เกิดผลฝ่ายจิตวิญญาณ ในการที่พระเจ้าตัดชนชาติอิสราเอลออกชั่วคราวนั้นเป็นภาพที่ให้เราเห็นโครงการของพระองค์ ที่จะให้ชนต่างชาติเข้ามาประสาน เพื่อจะได้มีส่วนในการรับพระพรจากพระเจ้า เนื่องจากความเชื่อของเขาด้วยกัน จากอุทาหรณ์ที่กล่าวมานี้การนำชนต่างชาติให้เข้ามาต่อไว้กับต้นแห่งพระพรแล้ว หากเชื่อว่าเพื่อเขาจะรอดก็ดูถูกกิ่งแท้ซึ่งถูกตัดออกไป พระเจ้าได้ทรงตัดกิ่งแท้คือชนชาติอิสราเอลออก ก็เพราะการไม่เชื่อฟังของเขามีใช่เพราะเห็นว่ากิ่งมะกอกเทศป่าดีกว่า ฉะนั้นในการที่ชนต่างชาติได้เข้ามารับพระพรนั้น ก็เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้า และเพราะความเชื่อเท่านั้น เมื่อใดที่ชนต่างชาติรอดตัวว่า ดีกว่าชนชาติอิสราเอลซึ่งพระเจ้าเลือกสรรไว้แล้ว เมื่อนั้นความพินาสาอาจจะมาถึงตนก็ได้

เราคริสเตียนซึ่งเป็นชนต่างชาติ เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าเพื่อจะได้รับความรอด ขออย่าให้เรารอดในบุญบารมีใด ๆ ของเราเลย เพราะที่เรารอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อมิได้ด้วยความประพฤติ

21,22 ข้อความตอนสุดท้ายของข้อ 20 ตลอดไปจนถึงข้อ 22 นั้น อาจารย์เปาโลได้เตือนชนต่างชาติมิให้เย่อหยิ่งในสภาพและสิทธิที่ตนได้รับใหม่

ต้นไม้และดอกไม้ซึ่งปลูกขึ้นในที่ราบลุ่ม หรือระหว่างเขา เมื่อเวลาย้ายเอาไปปลูกบนยอดเขา ก็จะเห็นว่ามันกิ่งอกงามดี แต่พืชชนิดใดที่เคยขึ้นอยู่บนยอดเขาและเคยชินต่อแสงแดดและสายลมบนยอด

เขาแล้ว เมื่อเวลาย้ายลงมาปลูกไว้ที่หว่างเขา จะเห็นว่าพีชนั้นอับเฉาไป สัตว์บางชนิดก็เหมือนกัน อยู่ได้ ทั้งในหุบเขาและบนยอดเขา แต่บางชนิดอยู่ได้แต่เฉพาะบนยอดเขาเท่านั้น

มนุษย์เราก็เช่นเดียวกัน ช่างเป็นการยากแท้ที่จะลดฐานะของตัวเองลงมาจากระดับที่เราเคยอยู่ แต่การยกระดับสูงขึ้นจะง่ายที่สุด ฉะนั้นจะเห็นได้ว่ามนุษย์มีความหยิ่งจองหองอยู่ในใจ ชอบอยู่ที่สูงเสมอ ความเย่อหยิ่งนี้แฝงอยู่ในจิตใจของเราได้ง่ายมาก พวกต่างชาติคงจะกระหึ่มในใจทีเดียว เมื่อเห็นพระเจ้ายกฐานะของตัวขึ้น คงจะมองดูชนชาติอิสราเอลอย่างดูหมิ่นว่า สมน้ำหน้าทีพระเจ้าได้ตัดเอาออกแล้ว

อาจารย์เปาโลเตือนว่า ไม่ควรจะเย่อหยิ่งเลย เพราะพระเจ้าเลือกเราคนต่างชาติให้มารับพระพร ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น จงระวัง ถ้าพระเจ้าตัดชนชาติอิสราเอลซึ่งเป็นกิ่งที่ออกได้โดยง่ายคาย พระองค์อาจจะตัดเราซึ่งเป็นแต่กิ่งตอนเอามาต่อไว้ ได้ง่ายยิ่งขึ้นกว่านั้น ฉะนั้นแทนที่จะจองหอง เราควรจะถ่อมใจขอบคุณพระเจ้าดีกว่า

23-29 ตอนนี้ อาจารย์เปาโลได้สำแดงให้เห็นอนาคต ของชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรรว่า พระองค์จะให้ทรงคืนดีกับพระองค์อีก พระคัมภีร์กล่าวว่า ใว้อย่างชัดเจนทีเดียวว่า วันหนึ่งชนชาติอิสราเอลกลับคืนรวมเป็นประเทศชาติ และเข้ามาถึงร่มพระคุณของพระเจ้าเช่นเคยเพราะว่า ถึงแม้ขณะนี้พระเจ้าได้ช่วยพรและทรงพระเมตตาสำแดงนำพระทัยต่อชนชาติอย่างยิ่งแต่พระองค์ก็ไม่มีพระประสงค์ที่จะยกชนต่างชาติไว้เหนือชนชาติอิสราเอลแต่ประการใด เมื่อพระเจ้าทรงสามารถจะเอากิ่งตอนมาต่อไว้ได้ พระองค์ก็สามารถเอากิ่งแท้ซึ่งถูกตัดออกไปนั้นกลับคืนต่อมาใหม่ได้เหมือนกัน

อนาคตของชนชาติอิสราเอลนั้น ขึ้นอยู่กับต่างชาติด้วย เช่นเดียวกับอนาคตของชนต่างชาติ ก็ต้องขึ้นอยู่กับชนชาติอิสราเอล การที่พระเจ้าทรงตัดชนชาติอิสราเอลออกนั้น เขาทั้งหลายก็ไม่เข้าใจ และข้อนี้กลายเป็นสิ่งลึกลับ จนกระทั่งถึงวันสุดท้าย เมื่อชนชาติอิสราเอลจะกลับใจเชื่อ แล้วพระเจ้าจึงจะทรงเปิดเผยให้เขาเข้าใจ

โครงการของพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่เข้าใจยากสำหรับเราด้วย แต่พระองค์มีพระประสงค์ของพระองค์เอง บางทีขณะที่เรารอให้พระเจ้าทรงกระทำโครงการของพระองค์ให้สำเร็จ เราเห็นว่าเป็นเวลายาวนานเหลือเกิน แต่พระเจ้ามีโครงการของพระองค์ พระเจ้าไม่เคยรีบร้อน พระองค์ไม่เคยกระทำการอย่างหุนหัน หรือทำงานให้สำเร็จล่าช้าเกินกำหนดแต่ “องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าในคำสั่งสัญญาของพระองค์ เหมือนบางคนคิดว่าช้านั้นแต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเป็นช้านาน ไม่ทรงประสงค์จะให้คนหนึ่งคนใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาจะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” วันเดียวของพระเจ้าเหมือนพันปี และพันปีก็เหมือนวันเดียว” (2 เปโตร 3:9,8)

ในปัจจุบันนี้พระเจ้าเสด็จเยี่ยมเยียนชนต่างชาติ เพื่อจะทรงเลือกพวกหนึ่งออกจากเขาทั้งหลาย ให้ถือพระนามของพระองค์ (กิจการ 15:14) การทรงสร้างคริสตจักรของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกได้กินเวลานานถึง 20 ศตวรรษแล้ว เราทั้งหลายคิดว่าเชื่องช้า แต่วันหนึ่งเมื่อคนต่างชาติคนสุดท้ายได้เชื่อแล้ว เมื่อนั้นคริสตจักรของพระองค์ก็จะครบบริบูรณ์ในวันนั้นการมีใจแข็งกระด้างของชาติอิสราเอลก็จะสิ้นสุดลง (11:26)

30-32 เมื่อเราพูดถึงคนต่างชาติเราก็หมายถึงคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า แต่เพราะชนชาติอิสราเอลล้มเหลวในการปฏิบัติพระเจ้า ฉะนั้นคนต่างชาติจึงได้รับเลือกสรรให้มารับพระคุณแทน และในทำนองเดียวกัน ในเวลาต่อไป เมื่อชนต่างชาติรู้จักพระเจ้า แล้วกลับล้มเหลวในการปฏิบัติพระองค์ ก็จะต้องถูกตัดออก และชนชาติอิสราเอลจะกลับเข้ามาอีกเช่นเคย ซึ่งเป็นโอกาสที่เขาจะกลับมามีสัมพันธ์กับพระเจ้าได้จากข้อเหล่านี้เราจะเห็นว่า ทั้งชนชาติอิสราเอลและชนต่างชาติก็เหลวไหลด้วยกันทั้งนั้น แต่ที่พระเจ้ายังคงโปรดปรานเขาอยู่ก็โดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น

มีเรื่องกล่าวว่าในสมัยที่อเมริกาทำสงครามกับสเปนนั้น มีนายทหารอเมริกันคนหนึ่งที่กำลังหาซื้ออาหารที่หน่วยกาชาดของฝ่ายศัตรู พนักงานหน่วยกาชาดกล่าวว่า “ผู้พันครับ ของเหล่านี้ไม่ขายให้ศัตรูครับ” “แล้วนายพันกล่าวว่า “อ้าว ถ้ายังงั้น ทำยังไงฉันจึงจะได้ของนี้ล่ะ เพราะทหารของฉันกำลังหิวอยู่ที่เดียว” หน่วยกาชาดกล่าวตอบอย่างสุภาพว่า “ถ้าซื้อก็ไม่ขาย แต่ถ้าขอเอาเลย ๆ ทางกาชาดก็ยินดีให้” เดียวนี้มนุษย์ทั้งหลายก็เหมือนกันคือเป็นศัตรูต่อพระเจ้า ไม่มีหนทางที่จะได้รับความปราณีจากพระองค์เลย แต่ถ้าเราขอต่อพระองค์ด้วยความถ่อมใจ พระองค์ก็จะประทานพระคุณให้เปล่า ๆ เช่นกัน พระเจ้าจะประทานให้แก่ทุกคนที่วางใจในพระองค์

33-36 ข้อความตอนท้ายนี้ เปรียบเสมือนคำสวดที่อาจารย์เปาโลกล่าวสรรเสริญพระสติปัญญาพระคำริ ตลอดจนโครงการของพระเจ้า ซึ่งทำไว้อย่างรอบคอบเหลือที่จะพรรณนาได้สมองของมนุษย์มีขอบเขตจำกัด เพราะฉะนั้นจึงไม่เข้าใจพระประสงค์พระเจ้า

มนุษย์มีความรู้เท่านั้นยังไม่เพียงพอ เพราะมีนักเรียนเป็นจำนวนมากเรียนเก่งสอบได้คะแนนสูงในโรงเรียน แต่พอมาประกอบอาชีพ ก็กลับไม่ได้รับความสำเร็จเลย ทั้งนี้เพราะเขาไม่รู้จักใช้ความรู้ที่เขามีอยู่ พระเจ้าทรงรอบรู้ และพระองค์ทรงมีพระสติปัญญาที่จะบริหารอะไร ๆ ได้ตามพระทัยของพระองค์

ปัจจุบันนี้ เมื่อเรามองดูความเคลื่อนไหวของโลก เราอาจจะคิดว่าโลกกำลังวิ่งเข้าสู่ความพินาศ แต่คริสเตียนเข้าใจดีว่า ไม่มีเหตุการณ์ใดในโลกที่เหลือวิสัย ที่พระเจ้าจะบังคับให้เป็นไปตามโครงการของพระองค์ไม่ได้ เมื่อเราเข้าไปดูเครื่องจักรในโรงงานใหญ่ เราอาจจะงงไปหมดว่า มันทำงานได้อย่างไร และจะบังคับมันอย่างไร แต่นายช่างผู้ประดิษฐ์หรือวิศวกรผู้คุมเครื่องย่อมเข้าใจ และจัดการกับ

มันได้อย่างง่ายดาย ฉะนั้นถึงแม้ว่าเราไม่เข้าใจว่าพระเจ้าทรงควบคุมโลกนี้ได้อย่างไร ให้เราวางใจในพระสติปัญญาของพระองค์ว่า พระองค์ทรงทำตามพระประสงค์ของพระองค์

“ใครเล่าจะได้รู้จักพระทัยของพระเจ้า” มนุษย์อาจจะอดอ้างถึงการค้นพบอะไรต่ออะไรได้สำเร็จ แต่พระเจ้ามิได้ปรึกษาหารือกับมนุษย์ เมื่อพระองค์ตรัส โลกและจักรวาลนี้ลอยอยู่ในอากาศได้ แต่น่าจริง ๆ ที่มนุษย์บางคนเคยเตือนสติพระเจ้าเมื่อเวลาอธิษฐานว่า ควรทำอย่างนี้ ไม่ควรทำอย่างนั้น เราควรจำได้ว่า เมื่อพระเจ้านับดาวสิ่งใด ขึ้นมา มนุษย์ไม่มีส่วนทั้งนั้น

ฉะนั้นอาจารย์เปาโลจึงลงท้ายในบทนี้ว่า “จงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้าสืบ ๆ ไปเป็นนิตย์” นี้แหละควรจะเป็นถ้อยคำจากใจจริงของคริสเตียนทั้งหลาย

บทเรียนที่ 5 ชีวิตคริสเตียนและสังคมภายนอก

พระธรรมโรมบทที่ 12

นักศึกษาพระคัมภีร์ ได้แบ่งพระธรรมโรมออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนแรกจากบทที่ 1-11 เรียกว่า ภาคทฤษฎีเกี่ยวกับหลักโอวาทและคำสอนต่าง ๆ ในการดำรงชีวิตคริสเตียนโดยความเชื่อ ส่วนตอนที่สองนั้น คือจากบทที่ 12-16 เรียกว่า ภาคปฏิบัติคือคำสั่งที่คริสเตียนควรปฏิบัติตามในการดำรงชีวิตคริสเตียน

1,2 นี่เป็นคำสรุปความครั้งแรกของอาจารย์เปาโล เพื่อให้คริสเตียนทั้งหลายถวายตัวต่อพระเจ้า อาจารย์เปาโลได้กล่าวไว้มากต่อมากแล้วถึงทางแห่งความรอด การเอาชนะความผิดบาป และการรับความชอบธรรมโดยความเชื่อ นอกจากเรารู้จักและทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ในชีวิตของเราแล้ว เรา จะเกิดผลเพื่อพระองค์อย่างแท้จริงไม่ได้ และยิ่งกว่านั้นชีวิตคริสเตียนของเราก็จะลุ่ม ๆ ดอน ๆ ไม่ราบรื่น ฉะนั้นก่อนที่จะรู้จักพระทัยของพระเจ้า จึงมีข้อแม้ว่าเราต้องถวายตัว

อาจารย์เปาโลเขียนข้อความนี้ถึงพี่น้องคริสเตียนเท่านั้น “คำว่าพี่น้องทั้งหลาย” นั้นหมายถึง บรรดาคริสเตียนโดยตรง เพราะว่าคนที่ยังไม่เป็นคริสเตียนจะถวายตัวต่อพระเจ้าจริง ๆ ไม่ได้ เพราะว่า คนที่ยังไม่ได้รับความรอด และยังเป็นคนบาป พระเจ้ารับเขาไม่ได้ในข้อแรกนี้ถึงแม้ว่าจะเล็งถึงพวก คริสเตียน แต่ก็ยังเป็นคำแรงเร้าผู้ที่อยากเป็นคริสเตียนให้รับเอาพระเยซูด้วย เพื่อเขาจะได้รับความรอด และถวายตัวต่อพระองค์เช่นเดียวกัน คำว่า “การรับความรอด” กับ “การถวายตัว” นั้นแตกต่างกันมาก ข้อแรกหมายถึง “การรับ” ข้อหลังหมายถึง “การให้” หรือรับความรอด หมายถึงการที่พระเจ้ากระทำ เพื่อเรา และการถวายตัวนั้น หมายถึงการกระทำของเรา

เมื่อสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ทหารญี่ปุ่นได้แสดงให้เห็นการเสียดสละของเขาเพื่อจอม จักรพรรดิญี่ปุ่นอย่างแท้จริง ทหารทุกคนยอมตายคิดว่าที่จะกลับมาอย่างผิดหวัง ทั้งนี้เพื่อจอมจักรพรรดิ ของเขาผู้เดียว เมื่อคริสเตียนยอมถวายตัวเพื่อพระเจ้าเช่นนั้น จึงจะเรียกได้ว่าเป็นการถวายตัวอย่าง แท้จริง

เมื่อเราถวายตัว เราต้องถวายทั้งหมด ถวายการงาน เวลา ความสามารถ ทรัพย์สินสมบัติ ฯลฯ เพื่อ พระองค์ พระเจ้ามิได้เรียกร้องให้เราถวายความฉลาด ปริญญา หรือประกาศนียบัตร แต่พระองค์ขอตัว เราต่างหาก ฉะนั้นเมื่อเราถวายตัวก็เท่ากับเราถวายหมดนั่นเอง คือ ถวายหู ตา ลิ้น มือ เท้า ฯลฯ และทั้ง ตัวของเราเพื่อพระเจ้าจะได้เป็นเจ้าของเพราะฉะนั้นทุกสิ่งที่มีจึงเป็นของพระองค์

เมื่อเราถวายตัวต่อพระเจ้าแล้ว เราเป็นของพระองค์ ฉะนั้นจึงไม่ควรที่เราจะประพฤติตามอย่างชาวโลก แต่ต้องเปลี่ยนนิสัยเสียใหม่ การที่จะทำตัวให้แตกต่างจากคนอื่นนั้น มิใช่ของง่ายบางคนกลัวว่า สังคมจะตัดเขาออกเสียจากพรรคพวก ถ้าปลีกตัวอยู่อย่างคริสเตียนที่แท้จริง ไม่กิน ไม่ดื่มอย่างสังคมก็กลัวว่า จะเสียงาน เสียธุรกิจ เสียผลประโยชน์ เพราะฉะนั้นคริสเตียนหลายคนจึงไม่แตกต่างจากเพื่อนบ้านของเขาเท่าไรนัก ถ้าเราจะถวายตัวดังกล่าวแล้วเราจะสามารถพูดอย่างอาจารย์เปาโล (ให้ครูอ่านกาลาเทีย 2: 20)

3-5 เมื่อเจ้าสาวกับเจ้าบ่าวได้ให้คำมั่นสัญญาต่อกันในพิธีแต่งงาน เขาจะสัญญาว่าจะรักซึ่งกันและกัน มิใช่วันเดียวสองวัน หรือหนึ่งปีสองปีเท่านั้น แต่จะรักกันในเวลาที่มีงั้นและยากจน ในเวลาสุขและทุกข์ และในเวลาสบายหรือเจ็บไข้ ในทำนองเดียวกันเมื่อเราถวายตัวต่อพระเจ้า เรามิใช่ทำเพียงครั้งชั่วยาม หากแต่ตลอดชีวิตของเรา แล้วแต่พระองค์ประสงค์จะใช้ชีวิตของเราในทางใด ฉะนั้น จากข้อ 3 นี้ต่อไป อาจารย์เปาโลได้ย้าสอนจำแนกแยกแยะในข้อปฏิบัติต่าง ๆ

ข้อ 1 กล่าวว่าคริสเตียนที่แท้จริงจะไม่ยกยอ หรืออวดอ้างถึงความดีเด่นของตัวเอง นักเขียนหนังสือที่ดี ไม่จำเป็นต้องโฆษณามาก ๆ เกี่ยวกับหนังสือที่เขาแต่งนั้น เพราะประชาชนที่อ่านจะรู้เอง คนส่วนมากมักจะถือตัวว่าดีกว่าคนอื่นเสมอ ไม่มีใครยอมรับว่าตัวค้อยกว่าคนอื่น แต่พระเจ้าสั่งคริสเตียนมิให้ทำตามชาวโลก

ในข้อ 4,5 นั้น อาจารย์เปาโลได้ยกตัวอย่างถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคริสเตียนซึ่งเปรียบเหมือนอวัยวะของร่างกาย คริสตจักรเปรียบเสมือนร่างกาย และพระคริสต์เป็นศีรษะ ในร่างกายนั้นย่อมมีอวัยวะหลายอย่าง คริสตจักรย่อมมีสมาชิกหลายคนเช่นเดียวกัน และทุกคนก็รวมเป็นร่างกายเดียวกัน ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคริสเตียนมิใช่เป็นสิ่งภายนอก แต่เกี่ยวกับฝ่ายวิญญาณ คริสเตียนทุกคนทั่วทุกหนทุกแห่งเป็นอวัยวะของคริสตจักรของพระเยซูคริสต์

6-8 ข้อเหล่านี้แสดงถึงความสามารถต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่คริสเตียนเพื่อปฏิบัติพระองค์ หน้าที่ของเราในคริสตจักรอาจเป็นตำแหน่งสำคัญหรือไม่สำคัญก็ได้ แต่ผลงานที่เราทำเพื่อพระเจ้านั้นย่อมมีความสำคัญเท่ากันหมด นี้อัตถ์เล็ก ๆ ในเครื่องดนตรีย่อมมีความสำคัญเท่า ๆ กับเหล็กชิ้นใหญ่ ๆ ที่เรามองเห็นได้ง่ายเหมือนกัน เพราะถ้าอุปกรณ์ส่วนใดติดขัดแล้ว เครื่องดนตรีอาจจะเดินไม่ได้

ไม่ว่าหน้าที่ของเราจะอยู่ในประเภทใดก็ตาม ขอให้เราถวายความสามารถทั้งหมดของเราเพื่อรับใช้พระเจ้า พระเจ้าต้องการให้เราทำหน้าที่ซึ่งเหมาะสมกับเรา และดำรงชีวิตอยู่ด้วยสามัคคีธรรมกับคริสเตียนอื่น ๆ เสมอ สำหรับคำเตือนสอนตอนนี้ ก็คล้ายคลึงกับที่อาจารย์เปาโลเขียนฝากไปให้คริสเตียนชาวโครินธ์ด้วย คือ 1 โครินธ์ 12: 15-21 (ถ้าครูอ่านเปรียบเทียบก็จะทำให้มีความเข้าใจดีขึ้น)

ความสามารถที่พระเจ้าประทานให้สำหรับการรับใช้พระองค์ ที่กล่าวถึงมีอยู่ 2 ประการ ในพระคัมภีร์ตอนนี้คำว่า “ทำนาย” หมายถึงการประกาศหรือการกล่าว ไม่ว่าจะพูดถึง อดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต ฉะนั้นถ้าพระเจ้าประทานความสามารถให้ใครในการประกาศ ก็ให้ผู้นั้นประกาศเพื่อพระเจ้า ประกาศตามขนาดความเชื่อที่พระเจ้าประทานให้เท่านั้น พระเจ้ามิได้ประทานความสามารถให้นักเทศน์เท่ากัน บางคนมีน้อย บางคนมีมาก ฉะนั้นถ้าเราไม่มีความสามารถเช่นด็อกเตอร์ บิลลี เกรแฮม เราก็ไม่ต้องท้อใจ

คำว่า “**ปรนนิบัติ**” หมายถึงหน้าที่ของมรรคนายกในคริสตจักร คือการรับใช้ทั่วไป แต่น่าเสียดายที่บางคนเห็นว่าเป็นงานต่ำ เพราะเป็นงานที่พระเจ้าตั้งไว้

“**การสั่งสอน**” หมายถึงการสอนพระคัมภีร์ เพื่อให้คนบาปรู้จักพระเจ้าและรับเอาความรอด เช่น ครุฑวิวารศึกษาฟังรับใช้พระเจ้าทุกวันอาทิตย์ สอนชั้นต่าง ๆ ทั้งเด็กสาวและผู้ใหญ่ เพื่อเขาจะได้รู้จักพระเจ้าดียิ่งขึ้น “**การเตือนสติ**” คือการบอกกล่าวมิให้คนกระทำความผิดหรือเดินทางผิด คือผู้ที่สามารถเตือนคนอื่นได้โดยที่เขาไม่โกรธ และยอมเชื่อฟัง “**การแจกทาน**” คือการให้ ผู้ที่มีความสามารถในทางนี้ คือผู้ที่มิใจเอื้อเพื่อเผื่อแผ่แก่คนอื่น และมีสติปัญญาที่จะหามาได้ด้วย “**การครอบครอง**” คือความสามารถในการเป็นผู้นำนั่นเอง “**การแสดงความเมตตา**” อันสุดท้ายนี้มีความสำคัญมาก คือความสามารถในการเอาใจใส่ต่อคนเจ็บป่วย หรือผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากเป็นอย่างดี

ฉะนั้นถ้าหากเรามีความสามารถอันใด จงใช้ความสามารถอันนี้เพื่อพระเจ้าแต่พระองค์เดียว และไม่ควรละเลยในการใช้ความสามารถที่พระเจ้าประทานให้เรา

9-16 ข้อเหล่านี้เป็นเครื่องพิสูจน์ ความประพฤติและอุปนิสัยอันแท้จริงของคริสเตียนเมื่อเผชิญกับสังคมคริสเตียนและสังคมภายนอก

ข้อ 9 สอนถึงการรักซึ่งกันและกันซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมาก พระเยซูทรงสอนไว้ว่าคนทั้งหลายจะรู้ว่า เราเป็นศิษย์ของพระองค์โดยการทำที่เรารักซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะคริสเตียนใหม่ เขาจะรู้ซึ่งในความรักของพระเจ้าได้ ก็ต่อเมื่อเขาเห็นความรักสำแดงออกโดยคริสเตียนที่เชื่อมาก่อน ส่วนคนภายนอกก็เหมือนกัน ถ้าเขาไม่เห็นความรักของพระเยซูในตัวคริสเตียน เขาจะเชื่อได้อย่างไร และความรักนั้นจะต้องไม่มีเล่ห์เหลี่ยมหรือการเสแสร้ง แต่จะต้องมาจากใจจริง

9-16 พระคัมภีร์ตอนนี้มีชื่อว่า “**รูปลักษณะของคริสเตียนแท้**” และควรจะเป็นอย่างนั้นเมื่อมีความรักแล้ว ถัดจากนั้นก็คือการถ่อมตัว คือถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว ให้เขาขยันทันทีเพียงในการปฏิบัติพระเจ้า

คริสเตียนแท้ยินดีในความหวังเสมอ อดทนต่อความลำบาก หมั่นอธิษฐานเสมอ

การช่วยคนอื่นที่ขัดสนนั้น เป็นการสำแดงความรักโดยตรง วันหนึ่ง ที่ประชุมอธิษฐานมีคนเสนอให้อธิษฐานเพื่อแม่หม้ายคนหนึ่ง ซึ่งลูกของเขากำลังป่วยหนัก ไม่มีเงินจะซื้อยา นักธุรกิจคนหนึ่งก็อธิษฐานเพื่ออย่างร้อนรน ขอให้พระเจ้าช่วยเขา เมื่อเขาอธิษฐานเสร็จ ลูกชายคนเล็กจึงกล่าวว่า “คุณพ่อครับ ถ้าผมมีเงินเหมือนอย่างคุณพ่อคงจะดีมาก” พ่อถามว่า “ทำไม” ลูกตอบว่า “ผมจะตอบคำอธิษฐานของคุณพ่อเอง” คนส่วนมากยินดีย่ออธิษฐานเพื่อคนอื่น แต่ไม่เคยลงมือช่วยใครเลย

ความรักสำแดงออกโดยการอวยพรแก่ศัตรูด้วย เมื่อความรักของพระคริสต์เต็มล้นในดวงใจของใครแล้ว การที่จะร่วมสุขร่วมทุกข์ด้วยกันกับคนอื่น จะไม่เป็นการยากเลย

17-21 สุภามิตของชาวสเปนญกล่าวว่ “การทำชั่วตอบแทนความดีนั้นคือผีมาร การทำชั่วตอบแทนความช้วนั้นคือมนุษย์ การทำดีตอบแทนความช้วนั้นคือทูตสวรรค์”

ขอให้เราระลึกองค์พระเยซูคริสต์เสมอ พระองค์ดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ด้วยความบริสุทธิ์ ทำความดีต่อมนุษย์ แต่ผลที่ได้รับคือถูกตรึงบนไม้กางเขน หากเราได้รับความเจ็บช้ำน้ำใจเพราะศัตรู ขอให้เรายินดีเพราะเรามีส่วนทนทุกข์ร่วมกับพระเยซู

บทเรียนที่ 6 คริสเตียนกับผู้ปกครองประเทศชาติ

โรมบทที่ 13

1-7 มีหลายคนคิดว่า การเป็นคริสเตียน คือการทำลายชาตินั้นไม่เป็นความจริง เพราะพระคัมภีร์มีหลายตอนที่สอนให้คริสเตียนอยู่ใต้การปกครองของเจ้าบ้านผ่านเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพระธรรมโรม 13:1-7 นี้ จะเห็นได้ชัดทีเดียว

จดหมายฝากของอาจารย์เปาโลถึงคริสตจักรโรม ส่วนมากเขียนถึงคริสเตียนผู้ซึ่งมีพื้นฐานความเชื่อตามประเพณีชนชาติอิสราเอล ซึ่งเห็นว่าเป็นการไม่สมควรที่จะอยู่ใต้บัญชาของรัฐบาลโรมันหรือรัฐบาลต่างชาติ ในสมัยหนึ่งชนชาติอิสราเอลถูกขับไล่ออกจากกรุงโรมเพราะเขาไม่ยอมอยู่ใต้บังคับรัฐบาลโรม และผลสุดท้ายจอมจักรพรรดิได้ส่งทหารมาทำลายกรุงเยรูซาเล็มอย่างราบคาบทีเดียว

เพราะฉะนั้นในจดหมายฉบับนี้ อาจารย์เปาโลจึงเขียนมาเตือนเขาอย่างจำเพาะเจาะจงว่า ให้ทุกคนยอมอยู่ใต้ผู้มีอำนาจ นั้นหมายความว่า บิดามารดา ตำรวจ ผู้ปกครองในคริสตจักร และอำนาจหน้าที่ของรัฐบาล คำสั่งนี้ไม่มีการยกเว้น เราคริสเตียนต้องการพ้ออำนาจกฎหมายของประเทศชาติ เพราะรู้ว่าอำนาจนั้น ๆ พระเจ้าเป็นผู้ประทานให้ พระเจ้าทรงอยู่เบื้องหลังคณะรัฐบาล ถึงแม้คณะรัฐบาลไม่รู้สีก้าว เพราะว่ามีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดขึ้นได้นอกจากพระเจ้าทรงอนุญาต ผู้ปกครองบางคนอาจเลวร้าย แต่นั่นมิได้หมายความว่าพระเจ้าสนับสนุนให้เขาเป็นอย่างนั้น เราต้องอยู่ใต้อำนาจ ในสมัยของอาจารย์เปาโลนั้นจอมจักรพรรดิเนโรของโรม ประชาชนได้เรียกพระองค์ว่าพระราชาใจเสือ เนโรได้ทำทารุณกรรมโหดร้ายต่อพวกคริสเตียนมาก แต่ก็จำเป็นที่พวกคริสเตียนจะต้องอยู่ใต้อำนาจการปกครองของท่าน

คำถามที่ใคร ๆ ถามกันเสมอก็คือว่า ถ้าคณะผู้ปกครองทุจริตชั่วร้าย เราควรจะทำอย่างไร นักศึกษาพระคัมภีร์ทั้งหลายมีความคิดเป็นสองแง่ ตามประวัติศาสตร์ก็มีไว้เป็นตัวอย่างอยู่ด้วย เช่น โอลิเวอร์ ครอมเวลล์ คริสเตียนนักปฏิวัติชาวอังกฤษ และชอร์ชวอชิงตัน ผู้ประกาศอิสรภาพของอเมริกา คริสเตียนที่รักพระเจ้าจะต้องรักประเทศชาติด้วย และช่วยเหลืออย่างเต็มที่เหมือนคนทั้งสองนี้ คำสอนของพระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้หมายความว่า พวกคริสเตียนจำต้องร่วมมือกับความชั่ว แต่จะต้องอยู่ใต้บังคับบัญชา เมื่อคำสั่งใด ๆ ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย เราก็ไม่ต้องปฏิบัติตาม (ให้ครูล้อ่านกิจการ 5:29)

คำถามอีกคำถามหนึ่งที่คนทั้งหลายกำลังสนทนาก็คือว่า เป็นการถูกต้องไหมที่คริสเตียนจะเข้ารับราชการทหารหรือตำรวจ คำตอบคือ เป็นการถูกต้องเพื่อที่จะแสดงความจงรักภักดีต่อประเทศชาติ และต่อพระเจ้า คือจะป้องกันคนดีไว้ไม่ให้คนชั่วเบียดเบียนสมมุติว่าในการสงครามเราฆ่า

คนตาย เราจะไม่มีบาปหรือ นักศึกษาพระคัมภีร์หลายคนตอบว่า ความผิคนั้นตกอยู่กับรัฐบาลซึ่งปกครองเรา เพราะเราได้รับคำสั่งให้ทำ แต่มีคริสเตียนบางพวกเชื่อว่าเขาไม่ควรจับอาวุธเลย เราก็มองไม่ได้ปรีปราว่าเขาเชื่อผิด ถ้าพระเจ้าให้เขามีความเชื่อ นั่นก็เป็นเรื่องระหว่างเขากับพระเจ้า

ในข้อที่ 5 นั้นกล่าวว่า เราเชื่อฟังกฎหมายมิใช่เพราะกลัวโทษที่จะได้รับเท่านั้น แต่เพราะเรามีใจสัตย์ซื่อ เห็นว่าการทำผิดกฎหมายนั้นเป็นสิ่งไม่ดีการทำผิดกฎหมายของประเทศบ้านเมือง ก็เท่ากับทำผิดต่อพระเจ้า การเคารพต่อกฎหมายก็คือการเชื่อฟังพระเจ้า

คนส่วนมากไม่ยอมเสียภาษีอากรให้รัฐบาล เขาอยากปิดบังภาษีเงินได้ เขาอยากทำอะไรต่ออะไรโดยไม่เสียเงินเลย หากคิดไม่ว่ารัฐบาลจำเป็นต้องใช้ภาษี เพื่อบำรุงประเทศชาติ ในพระกิตติคุณพระเยซูคริสต์ยังสั่งให้อัครสาวกของพระองค์ส่งส่วยให้กษัตริย์ชาวโรม โดยตรัสว่า “ของ ๆ กษัตริย์เขาจะถวายแก่กษัตริย์ และของ ๆ พระเจ้าจะถวายแก่พระเจ้า” (มัทธิว 22:21) ถ้าคริสเตียนหลบหนีภาษีก็เท่ากับเขาขัดคำสั่งของพระเยซูนั่นเอง

หน้าที่การรับผิดชอบของเราต่อรัฐบาล ได้สรุปความไว้ในข้อ 7 ทุก ๆ คนที่ได้รับการเลือกตั้งให้อยู่ใจตำแหน่งหน้าที่ปกครองเรานั้น พระเจ้าเป็นผู้เลือกเขา เพราะฉะนั้นเราจึงต้องให้เกียรติและเคารพนับถือเขา ในข้อนี้รู้สึกว่ารบพร่องมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการเลือกที่รักมักที่ชังผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา เราจะต้องไม่เลือกหน้า เราจะต้องให้เกียรติแก่เจ้าหน้าที่ทุกคนเสมอกัน ไม่ว่าเขาจะรู้จักเราดีหรือไม่ แม้แต่พระเยซูเองซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้า ก็ยังทรงเคารพนบตีเดียวปีลาตในฐานะผู้พิพากษา ฉะนั้นประชาธิปไตยแท้ก็คือ การที่คริสเตียนปฏิบัติตามกฎหมายของพระเจ้าและกฎหมายของบ้านเมือง

8-10 อาจารย์เปาโลได้เขียนมากล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างคริสเตียนกับเพื่อนบ้าน ข้อ 8 บอกว่า อย่าเป็นหนี้คนหนึ่งคนใดเลยนั้น คริสเตียนจะมีแสงสว่างเพื่อพระเยซู ถ้ารักษาชื่อเสียงคนตนให้ดี โดยเฉพาะในเรื่องหนี้สิน เขาต้องรักษาคำสัญญา เขาจะต้องไม่ผัดผ่อน เขาจะต้องใช้หนี้ตามกำหนด พระคัมภีร์บอกว่า มีหนี้อย่างเดียวซึ่งเราจะใช้ไม่หมดได้ คือหนี้แห่งการรักซึ่งกันและกัน เรารักคนอื่นไม่ใช่เพราะกฎหมายหรือใครบังคับ ฉะนั้น ความรักคือความสมัครใจกระทำสิ่งใด ๆ โดยไม่คิดตอบแทน เรารักคนอื่นเพราะพระเจ้าทรงรู้จักเราก่อน เมื่อพระเจ้าสถิตอยู่ในเรา เราก็อดไม่ได้ที่จะสำแดงความรักต่อคนอื่น ความรักที่แท้นั้นย่อมไม่นำความเสื่อมเสียและอันตรายมาสู่เพื่อนบ้าน ความรักจะทำให้เรารักษาพระบัญญัติอื่น ๆ ได้ครบถ้วนบริบูรณ์ เพราะว่าคนใดที่รักคนอื่นก็กระทำให้พระบัญญัติสำเร็จบางคนพูดว่า ถ้าคนใดรักพระเจ้า เขาทำอะไรก็ได้ เพราะสิ่งที่เขาทำนั้นไม่เป็นอันตรายแก่เพื่อนบ้านเลย นั่นถูกต้องทีเดียว

เมื่อบิดามารดาเลี้ยงลูกน้อย เขาจะสอนเด็กให้ทำ สิ่งนั้นไม่ให้ทำสิ่งนี้ เขาตั้งกฎตั้งข้อบังคับไว้ทีเดียว แต่พระเจ้ามิได้ทำเช่นนั้น พระองค์วางกฎไว้เพียงข้อเดียวเท่านั้นคือ “ความรัก” เมื่อเราเป็นคริสเตียนแท้ เราก็ไม่ต้องวิตกว่าจะต้องถูกจับในข้อหาฆ่าคน ล้วงประเวณี ลักทรัพย์ ฯลฯ เพราะถ้าพระเจ้าอยู่ในใจเราแล้ว กฎแห่งความรักของพระองค์จะคุ้มครองมิให้ทำสิ่งเหล่านี้ เราจึงอยู่อย่างปลอดภัย ถ้าใจของเราเห็นพ้องกับพระเจ้าแล้วความประพฤติของเราจะดีตามไปเอง “ใจเต็มบริบูรณ์อย่างไร ปากก็พูดออกอย่างนั้น” ฉะนั้นถ้าข้างในไม่มีความรัก มันก็จะเกิดดอกออกผลเป็นความรัก บางคนพูดว่า พระเจ้ามิได้สั่งให้คนเข้าไปในป่าเด็ดดอกไม้ที่กำลังบานทิ้ง เพื่อจะมีดอกบานมากขึ้น แต่พระเจ้าบันดาลให้ดอกร่วงไปเอง และให้ดอกไม้ใหม่ออกมาแทนที่ พระเจ้ามิได้บังคับให้พ่อแม่ต้องเลี้ยงลูก ๆ แต่พระองค์ได้ความรักไว้ในใจ เท่านั้นก็พอแล้ว

ในทำนองเดียวกัน ในสมัยพระคุณนี้พระเจ้าไม่ได้วางพระบัญญัติ 10 ประการให้แก่เรา เพื่อให้ปฏิบัติตาม แต่พระองค์ได้เอาความรักของพระองค์ใส่ไว้ในใจของเราเท่านั้นและความรักนี้จะทำให้เราปฏิบัติตามพระบัญญัติโดยอัตโนมัติ

11-14 อาจารย์เปาโลได้ย้าถึงความบริสุทธิ์ของคริสเตียนอีกครั้งหนึ่ง ในการที่จะพบบองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเปี่ยมสุข

ชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตที่ลำบาก เราจะต้องเชื่อฟังพระเจ้าโดยไม่มีเงื่อนไข จะต้องรักคนอื่นเหมือนกับรักตนเอง และจะต้องรักษาตัวให้บริสุทธิ์ในโลกอันโสภณของพญามาร เวลาที่สิ้นเข้ามา เราไม่รู้ว่าวันสุดท้ายจะมาถึงเมื่อไร ที่ไหน นักวิทยาศาสตร์และนักปราชญ์ทั้งหลายลงความเห็นว่าสถานการณ์ของโลกกำลังอยู่ในเวลาบอຍ ๆ จนจะคำคือทุกสิ่งกำลังจะถึงที่สุด ฉะนั้นเราไม่รู้ว่าจะมีเวลารับใช้พระเจ้านานเท่าไร ถ้าหากเรากำลังหลับไหลอยู่ที่ถึงเวลาแล้วที่จะต้องตื่นขึ้น ถ้าหากเราปรารถนาจะทำอะไรเพื่อพระเจ้าเราควรจะทำเดี๋ยวนี้ เมื่อหมดโอกาสเราจะเสียใจ เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้ ขอให้พระรัศมีแห่งการเสด็จมาของพระเยซูฉายอยู่ในบ้าน ในโรงเรียน และที่ทำงานของเรา ขอให้เรที่ตั้งใจรอคอยและเฝ้าระวังอยู่เสมอว่า พระองค์อาจจะเสด็จมาวันนี้ก็ได้ การรอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นมิได้หมายความว่า เราจะขายข้าวของบ้านเรือน และทรัพย์สินสมบัติ แล้วไล่เสื่อชาวไปยืนอยู่บนยอดเขารอรับการเสด็จมาของพระองค์ เปล่าเลย แต่ให้เราตื่นจากการหลับไหลฝ่ายจิตวิญญาณแล้วเร่งทำงานของพระเจ้า เมื่อคำคืนมาถึงเราจะทำการไม่ได้ ขออย่าให้เราฝันถึงอนาคตจนไม่ยอมทำอะไรในปัจจุบัน

ในการรอคอยการเสด็จกลับของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระคัมภีร์สอนให้เราปลดเปลื้องกิจการของความมืด และประดับกายด้วยเครื่องอาวุธของความสว่าง ท่านยอห์นเขียนไว้ว่า “และทุกคนที่ได้รับความหวังใจจากพระองค์อย่างนี้ ก็ได้ชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างพระองค์ทรงเป็นผู้

บริสุทธิ” (1 โยฮัน 3:7) คำว่า “ปลดเปลื้อง” นั้น หมายความว่าถึงการปฏิเสธตัวเอง และสิ่งของ ๆ โลกที่เรารอบนั้น คือหันหน้าให้พระเจ้า หันหลังให้โลกอย่างเด็ดขาด เมื่อเราปลดเปลื้องความผิดออกแล้ว เราก็ต้องสวมยุทธภัณฑ์ของความสว่างเข้าแทน เพื่อป้องกันการยั่วยวนของเนื้อหนัง ตัณหา และความใคร่ของโลกยุทธภัณฑ์ของความสว่างนี้คืออะไร พระเยซูคริสต์เป็นยุทธภัณฑ์หรือเครื่องอาวุธแห่งความสว่างเพื่อเรา

บทเรียนที่ 7 คริสเตียนแท้คือผู้ที่รอบคอบในการปฏิบัติ

โรมบทที่ 14

1 อาจารย์เปาโลได้ชี้แจงให้คริสเตียนทราบถึงข้อปฏิบัติต่าง ๆ อันเป็นปัญหาเล็ก ๆ น้อย ๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งคริสเตียนต่างก็มีความคิดเห็นแตกต่างกันอยู่มาก ซึ่งในสมัยนี้คริสเตียนก็เผชิญปัญหาเหล่านี้เหมือนกัน

ปัญหาที่เรากำลังจะยกขึ้นมาพิจารณานี้ มิใช่ว่าอะไรถูกหรืออะไรผิด แต่ปัญหาอยู่ที่ว่าจะไรควรทำหรือไม่ควรทำ ซึ่งเกี่ยวกับความเชื่อของเรา คนที่มีความเชื่ออ่อนอาจเป็นเพราะเขาไม่เข้าใจเรื่องความรอด โดยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์บนไม้กางเขนและการคืนพระชนม์ของพระองค์ ฉะนั้นถ้าเรามีพี่น้องที่เชื่อใหม่หรือที่อ่อนในความเชื่อเราไม่ต้องตัดสินความประพฤติของเขาว่า ถูกหรือผิด แต่ให้เราช่วยอธิบายพระวจนะของพระเจ้าให้เขาฟัง จนเข้าใจดีแล้วเขาจะรู้ในใจของเขาเองว่า เขาถูกหรือผิด ในการประพฤติและการปฏิบัติ

2 คริสเตียนฝ่ายหนึ่งเห็นว่าจะเกิดอะไรทั้งหมดก็ได้ แต่อีกฝ่ายหนึ่งที่มีความเชื่ออ่อนก็เห็นว่าจำเป็นจะต้องกินแต่ผักเท่านั้น ปัญหาที่ถกเถียงกันมากในสมัยนั้นก็คือ การรับประทานเนื้อที่บูชารูปเคารพแล้วนั้นผิดหรือไม่ ตามปกติพวกนับถือผีหรือพวกไหว้เจ้า เขาจะเอาเนื้อสัตว์ไปบูชารูปเคารพแล้วพวกพ่อค้าก็จะรับซื้อเนื้อนี้ที่หลัง ไปขายตามตลาด คริสเตียนบางคนลงความเห็น ว่า ผู้ที่เชื่อพระเจ้าแล้วไม่ควรกินเนื้อชนิดนั้น เพราะจะเป็นการทำให้คนเชื่อใหม่หลงผิด คนที่มีความเชื่ออ่อนอาจจะคิดว่า รูปเคารพและพระเจ้ำก็เหมือนกันแล้วเขาอาจจะกลับไหว้รูปเคารพอีกเช่นเคย สำหรับเรื่องนี้อาจารย์เปาโลได้อธิบายไว้อย่างชัดเจน ใน 1 โครินธ์ บทที่ 8 ด้วย

ในสมัยนี้ยังมีคริสเตียนบางพวกคิดว่า คริสเตียนจำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎหรือบัญญัติบางข้อที่พวกยูดาอ้างปฏิบัติกันอยู่ (กิจการ 10:12-16) แต่พระเยซูสอนว่า สิ่งใดก็ตามที่เรารับประทาน มิได้ทำให้เราเป็นมลทินเลย (มาระโก 2:15-20) หลังจากน้ำท่วมโลกแล้ว พระเจ้าบัญชาว่า ให้สัตว์เคลื่อนไหวและสิ่งที่มีชีวิตบางอย่าง เป็นอาหารมนุษย์ (อิสยาห์ 9:3)

3,4 อาจารย์เปาโลมิได้ยกย่องคนที่กินหรือเหยียดหยามคนที่ไม่กิน เราก็เหมือนกัน มิใช่หน้าที่ของเราที่จะต้องไปตัดสินคนอื่นในข้อหยาุม ๆ หยาุม ๆ เหล่านี้ คนที่กินเนื้อไม่ควรถือว่าตัวดีกว่าคนที่ไม่กิน ส่วนคนที่ไม่กินนั้น ก็อย่าคิดว่าตัวเองจะได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้ายิ่งกว่าคนอื่น จงให้พระเจ้าเท่านั้นเป็นผู้ตัดสินว่าใครถูกใครผิด

5 ในข้อนี้เป็นปัญหาที่ถกเถียงกันคือเรื่องการถือวัน นั้นอาจจะเป็นเพราะว่าพวกยูดาเคยนับถือวันสะบาโตมาแล้วตามแบบพระคัมภีร์เดิม แต่เมื่อปฏิบัติตามพระคัมภีร์ใหม่โดยเปลี่ยนวันสะบาโตมาถือวันอาทิตย์ ก็เลยเกิดปัญหาแตกแยกกันขึ้น วันสะบาโตคือวันที่ 7 ของสัปดาห์ ส่วนวันอาทิตย์คือวันที่ 1 ของสัปดาห์ บางคนก็เลยตั้งวันอาทิตย์เป็นวันสะบาโต (1 โครินธ์ 16:2 กิจการ 20:7) สำหรับเรื่องนี้ อาจารย์เปาโลชี้แจงว่า เรามีได้อยู่ใต้พระบัญญัติ แต่เราได้เลือกวันใด ๆ นั้น ก็เพื่อจะนมัสการพระเจ้า และพักผ่อน (โครินธ์ 2:16) คริสเตียนแท้ย่อมถือวันทุก ๆ วันเป็นวันของพระเจ้า ไม่ใช่เฉพาะวันอาทิตย์เท่านั้น ที่เราต้องอ่านพระคัมภีร์ อธิษฐาน นมัสการพระเจ้า เราต้องทำทุก ๆ วัน

6-8 ในตอนนี้เป็นคำวินิจฉัยซึ่งทุกคนควรจะตัดสินใจเอง ก่อนทำสิ่งใดก็ตามขอให้เรารู้สึกตัวว่าเราทำเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า หรือเราทำเพื่อผลประโยชน์ของตนหรือตามความปรารถนาของตัวเอง จุดประสงค์อันใหญ่ยิ่งในชีวิตของเราคืออะไร อย่าลืมว่าคริสเตียนไม่ได้ดำรงชีวิตอยู่เพื่อตัวเองแต่เพื่อพระเจ้า "...เพื่อคนเหล่านั้นมีชีวิตอยู่ จะมีได้เป็นอยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองต่อไป แต่จะเป็นอยู่เพื่อประโยชน์แก่พระองค์นั้น ผู้ทรงวายพระชนม์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่เพราะเห็นแก่เขา" (2 โครินธ์ 5:15) เราอาจจะมีเวลาไปพักผ่อนหย่อนใจก็ได้ แต่ข้อสำคัญคือให้เราคำนึงถึงอยู่เสมอว่า ความสำเร็จของเราคือเพื่อพระเกียรติยศของพระเจ้า ตัวเราเป็นของพระเยซูคริสต์ ถ้าหากเราทำอะไรโดยไม่ให้พระองค์มีส่วนร่วมหรือเป็นผู้บงการในชีวิตของเราแล้ว เราจะขาดพระพรมาก

ไม่ใช่เราจะมีชีวิตอยู่เพื่อพระเยซูเท่านั้น เราจะต้องตายเพื่อพระองค์ด้วย ไม่ว่าเราจะมีชีวิตอยู่ช้านานเท่าไร นั้นขึ้นอยู่กับพระองค์แต่ผู้เดียวเท่านั้น

9-12 พระเยซูคริสต์ได้ทรงคืนพระชนม์เป็นข้อพิสูจน์ว่า พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า คำว่าพระผู้เป็นเจ้าหมายความว่า พระองค์เป็นพระเจ้าเหนือสารพัดพระองค์เป็นพระเจ้าเหนือคนเป็นและคนตาย วันหนึ่งเราทั้งหลายจะต้องยืนอยู่ต่อพระพิภพของพระองค์ ให้การแก่พระองค์ ถึงการกระทำของเราในโลกนี้ (2 โครินธ์ 5:10) ฉะนั้นคริสเตียนทั้งหลายควรจะระลึกอยู่เสมอว่า เราดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้อย่างไร ไม่ว่าทำดีหรือชั่ว เราจะต้องให้การกับพระเจ้า คริสเตียนจะต้องให้การด้วยตนเอง เราจะให้คนอื่นให้การแทนเราไม่ได้ เพราะการกระทำของเราพระเจ้าได้บันทึกไว้ในสมุดรายงานของพระองค์แล้ว ในชีวิตปัจจุบันนี้มนุษย์ด้วยกันอาจจะตัดสินเราต่าง ๆ นานา แต่ขออย่าให้เป็นทุกข์ เพราะการตัดสินที่แท้จริงนั้นอยู่ที่พระเจ้า ขอให้เรารู้ว่า เราจะต้องให้การต่อพระเจ้าโดยตรง

13 เราควรจะพิจารณาการปฏิบัติของเราเอง เราไม่ควรทำสิ่งใด ซึ่งอาจทำให้คนอื่นสะดุดหรือหลงจากความเชื่อ ถ้าเราบอกคนอื่นว่าเราเป็นคริสเตียน ขอให้การประพฤติของเราเหมาะสม และไม่เป็นที่ให้คนอื่นหลงผิด

14-18 คำว่า “มลทิน” แปลว่า ความไม่บริสุทธิ์ อาจารย์เปาโลเชื่อว่า “ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นมลทินในตัวเอง” นี้มิได้หมายถึงมลทินในศีลธรรม แต่หมายถึงเครื่องบูชาหรือของถวายตามพิธีทางศาสนาที่พวกยูดาเชื่อถือกันเท่านั้น สิ่งสำคัญก็คือว่า ถ้าคนหนึ่งคนใดสงสัยว่าจะอะไรจะบริสุทธิ์หรือไม่ นั่น ถ้าจิตสำนึกของเขาเตือนเขาแล้ว สิ่งนั้น ๆ ก็เป็นมลทินสำหรับเขา บางคนอาจจะสูบบุหรี่ดื่มสุราได้โดยจิตสำนึกไม่ฟ้องเขาเลย แต่อาจเป็นเพราะได้ชินทำหลายหนแล้ว จนกระทั่งจิตสำนึกไม่รู้สึกรู้สียงและไม่เตือนต่อไป

ฉะนั้นอะไรจะเป็นมลทินหรือไม่ นั่น ขึ้นอยู่ที่จิตสำนึกที่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทับอยู่ภายใน จิตสำนึกเช่นนั้นต้องอาศัยการเข้าไปใกล้ชิดกับพระเจ้า และพระวอนขอของพระองค์ด้วย

จริงอยู่เราอยู่ในพระคุณ เรามีได้อยู่ได้พระบัญญัติ แต่นั่นมิได้หมายความว่าเราจะเอาเสรีภาพของเรากระทำให้พวกพี่น้องสะดุด เพราะการประพฤติดังนั้น ท่านอาจจะคิดว่าไม่เป็นการผิดที่ท่านไปเที่ยวหาความสนุกสนานในที่บางแห่ง แต่คนอื่นอาจจะไม่เห็นเช่นเดียวกับท่านด้วย เพราะฉะนั้นในกรณีเช่นนี้ท่านจะแสดงความรัก แบบคริสเตียนคือไม่ไปเพื่อเห็นแก่พี่น้องคนนั้น สำหรับข้อนี้ขอให้เราเอาคำว่า “กินและดื่ม” มาใช้แทนการกระทำอื่น ๆ ทั่ว ๆ ไปด้วยเช่น “การเฮฮาสนุกสนาน” “การไปเที่ยวหย่อนใจในสถานที่เด่นร่า” “การดื่มสุราหรือเบียร์” “การสูบบุหรี่” ฯลฯ แม้ท่านเองจะว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ผิดก็อย่าทำ เพราะเห็นแก่ความรักต่อญาติพี่น้อง ซึ่งมีความเชื่ออ่อนหรือแตกต่างจากท่านเพื่อเขาจะไม่หลงจากความเชื่อ แผ่นดินของพระเจ้ามิได้ประกอบด้วยการกินและการดื่ม หรือการร่าว กินเหล้าอย่างเด็ดขาด คนเมาเหล้า คนเล่นการพนันในเมืองสวรรค์ไม่มีแน่

19-21 สำหรับท่านละ ความสุขของท่านคืออะไร คือการกินและการดื่มหรือ ถ้าสมมุติว่าท่านเกิดยากจนลง ท่านจะยังมีความสุขไหม ความสุขของท่าน คือ “ความชอบธรรม สันติสุข และความยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์” หรือเปล่า ถ้าความสุขของท่านมิได้ขึ้นอยู่กับรากฐานตามที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ ท่านควรจะจากพระเจ้าเสียเดี๋ยวนี้ และท่านจะมีความสุขโดยไม่หวาดกลัวสิ่งแวดล้อมใด ๆ เลย แทนที่เราจะตั้งคำถามว่า “ข้าพเจ้าจะมั่วสุมกับกิจการของชาวโลกได้แค่ไหน และยังเป็นคริสเตียน” เราควรจะต้องตั้งคำถามว่า “เราดำเนินชีวิตคริสเตียน แบบที่จะช่วยคนอื่นให้สนิทสนมกับพระเจ้ามากขึ้นได้อย่างไร” ถ้าเราทำตามสมัชชา คือว่า “ข้าพเจ้ามีสิทธิที่จะทำตามใจชอบ” เราจะทำลายงานของพระเจ้ามากกว่าที่จะช่วยงานของพระองค์ให้เจริญขึ้น

เราควรจะดำเนินชีวิตคริสเตียนตามแบบมาตรฐาน ที่ปรากฏในพระธรรมโรม บทที่ 14 นี้ เราจึงจะสามารถตัดสินใจว่า อะไรถูก อะไรผิด สำหรับเรา

22,23 ข้อที่ 22 เล็งถึงคริสเตียนซึ่งมีความเชื่อมั่นอยู่แล้ว ซึ่งสามารถเห็นสิ่งสารพัดบริสุทธิ์ได้ เพราะพระเจ้า คริสเตียนแท้ต้องรับผิดชอบเกี่ยวกับปัญหาปลีกย่อยเหล่านี้ ยิ่งกว่าคนอื่น ถ้าสงสัยแล้ว

อย่ากิน ถ้ากินก็เป็นการปรับตัวเอง เพราะฉะนั้นไม่ต้องถามความเห็นของคนอื่น เราก็รู้ว่าอะไรผิด อะไร ถูก สำหรับเรา เราจะรู้เองโดยพระวิญญูณบรสิฐธิ์ของพระเจ้าจะคอยเตือนเราอยู่เสมอว่าอะไรผิด เพื่อเราจะไม่ทำ

ส่วนข้อ 23 นั้นแล้ถึงผู้ที่มีความเชื่ออ่อน อย่างไรก็ตามก็ดี คริสเตียนที่เชื่อใหม่ ๆ หรือความเชื่อยังอ่อน จำเป็นต้องเชื่อฟังคำเตือนของจิตสำนึกของตัวเอง

วลีสุดท้าย สรุปข้อความบทนี้ไม่มีข้อแม้ สิ่งใด ๆ ที่เราสงสัยว่าถูกหรือผิด สิ่งนั้นก็ผิดอยู่นั่นเอง นี่หมายถึงความคิดเห็นของเรา ความประพฤติของเรา วาจาของเรา และทุกสิ่งที่เรากระทำ สิ่งที่เราไม่ได้ทำโดยอาศัยหลักแห่งความเชื่อ ก็บาปทั้งสิ้น

บทเรียนที่ 8 คริสเตียนแท้เอาตัวอย่างพระเยซูคริสต์

โรม 15:1-13

1-3 พระเยซูคริสต์ทรงเป็นแบบฉบับที่คริสเตียนควรจะได้รับไว้เป็นตัวอย่าง พระองค์ทรงรับใช้ประชาชนโดยมิได้คิดถึงความเหน็ดเหนื่อย และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ก็เพื่อการรอดพ้นบาปของมนุษย์ “สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ ๆ จะวางศิรยะ” (มัทธิว 8:20) นี่แหละคือภาพของพระเยซูคริสต์ขณะเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ในโลกนี้ เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ก็หาใช่เพื่อความบาปของพระองค์เองไม่ เพราะพระองค์ไม่มีบาป แต่เป็นเพราะความบาปของมนุษย์โลก สมแล้วที่อาจารย์เปาโลกล่าวว่า “พระคริสต์เองก็มิได้ทรงกระทำแต่สิ่งที่ชอบพระทัยพระองค์” คริสเตียนทั้งหลายผู้มีความปรารถนาที่จะเดินตามรอยพระบาทของพระเยซู จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเลียนแบบพระองค์ คริสเตียนที่มีความเชื่อเข้มแข็ง ไม่ควรจะประพฤตินทางที่จะทำให้ผู้ที่มีความเชื่ออ่อนสะดุดล้มลง แต่เรายังมีหน้าที่ช่วยแบกภาระของเขาด้วย เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงแบกภาระของเรา

เรื่องจริงที่เกิดขึ้นในประเทศญี่ปุ่นมีว่า ชายชราคนหนึ่งสร้างบ้านของตนไว้บนยอดภูเขาและที่ห่างเขาลงไปตามชายทะเล ก็มีบ้านชาวประมงอื่น ๆ ปลูกอยู่เรียงราย วันหนึ่งชายชราคนนี้อยืนทอดสายตามองไปทางชายทะเล ก็เห็นพายุกำลังหอบเครื่องขนาคมหิมาวิ่งเข้าหาฝั่งอย่างรวดเร็ว แกรู้ทันทีว่าบ้านที่อยู่ริมฝั่งทะเลจะต้องพังทลายแน่ ๆ และทุกคนกลายเป็นศพ แกจะตะโกนร้องเรียกให้เขา รู้ตัว แต่ชาวบ้านก็คงจะไม่ได้ยินเสียงของแก แกจะวิ่งลงไปบอกก็จะเข้าไปเสียแล้ว ผลสุดท้ายแกตัดสินใจอย่างเด็ดขาดว่าจะเผาบ้านของแก ซึ่งเป็นเพียงสมบัติชิ้นสุดท้ายที่แกมีอยู่ เมื่อเขาเหล่านั้นเห็นแสงไฟลุกโชติช่วงขึ้น คนที่อยู่ชายฝั่งก็วิ่งขึ้นมาบนภูเขาเพื่อจะช่วยเหลือ ทุกคนรอดตายอย่างหวุดหวิด แต่ชายชราคนนั้นต้องสูญเสียบ้านของตน เพื่อช่วยฝูงชนซึ่งเป็นเพื่อนบ้าน ถูกแล้วชายชราคนนั้นปฏิบัติ สัมกับพระคัมภีร์คือว่า “ให้เราทั้งหลายทุกคนกระทำให้เพื่อนบ้านชอบใจ ในข้อที่จะนำความดีและความเจริญมาสู่เขา”

ถ้าหากเราเป็นคริสเตียนที่แท้จริง เราจะยินดีในการเสียสละเพื่อคนอื่น ขอมแบกภาระของคนอื่นอย่างหน้าชื่นตาบาน เราคงจะแสวงหาทางที่จะทำให้เพื่อนบ้านได้รับความสุข ความปลอดภัย แทนที่จะแสวงหาความสุขส่วนตัว ถ้าหากเราทำเช่นนั้น เราคงจะมีความยินดีมาก เพราะว่าไม่มีความยินดีอะไรจะเท่ากับความยินดี ในการที่ได้ช่วยเหลือคนอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการช่วยเหลือเขาให้พ้นจากความพินาศ และนำเขาให้มารับองค์พระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

4-7 อาจารย์เปาโลบอกว่าพระคัมภีร์เดิม และคำสาสดาพยากรณ์ที่เขียนไว้คราวก่อนนั้นก็เพื่อเป็นคำสั่งสอน คือข้อสอนใจในการดำรงชีวิตของคริสเตียน มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เรากำลังต้องเรียน ตามข้อนี้บอกว่า พระคัมภีร์สอนให้เรามีความหวัง ความเพียร และความซื่อ คำสอนนี้ฟังก็ง่ายดี แต่เป็นการยากที่จะปฏิบัติ คริสเตียนทั้งหลายต้องเรียนรู้จักน้ำพระทัยพระเจ้าสำหรับตนเอง แล้วต้องเพียรคอยทำพระองค์ จนกว่าพระองค์จะสั่งให้ทำอย่างไรต่อไป ขณะเพียรคอยนั้น เราจะต้องเอาพระสัญญาของพระเจ้าเป็นเครื่องชูใจและปลอบใจ เพื่อมิให้เกิดความท้อใจและกลับมีความหวังเพิ่มขึ้น

เมื่อเรารำพึงถึงคนของพระเจ้าในพระคัมภีร์ เราต้องผ่านชีวิตอย่างโศกโชน เราก็อัศจรรย์ใจถึงความเพียรความอดทนของคนเหล่านั้น ตัวอย่างเช่น โยเซฟถูกจำคุกในประเทศอียิปต์ อิชยาห์ถูกขังไว้ในห้องใต้ดิน ดาเนียลถูกโยนลงในถ้ำสิงโต อาจารย์เปาโลถูกมัดขาล่ามโซ่ไว้ในคุกเมืองฟิลิปปี แต่คนเหล่านั้นมิได้ท้อใจ ขอให้แบบอย่างของคนเหล่านั้น เป็นบทเรียนสอนใจให้เรามีความหวังเพิ่มขึ้น เพื่อเราจะเพียรทนเอาได้

สิ่งใด ๆ ก็ตามที่บังเกิดขึ้นแก่เรา ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่เราชอบหรือไม่ก็ตาม ย่อมเป็นโครงการของพระเจ้าที่จะกระทำการของพระองค์ให้สำเร็จในตัวเรา “ฝ่ายเราทั้งหลายรู้แล้วว่าพระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ คือคนทั้งปวงที่รักพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ตามพระดำริของพระองค์ให้บังเกิดผลอันดีในสิ่ง” (โรม 8:28) พระเจ้าองค์เดียวที่ประทานความเพียรและความซื่อใจให้แก่คนของพระเจ้าดังที่ปรากฏในพระคัมภีร์นั้น จะทรงกระทำแก่เราเช่นเดียวกัน พระคัมภีร์เป็นพระวจนะสำหรับสั่งสอนเท่านั้น และยังเป็นกำลังที่ช่วยชูให้เราเดินถูกต้องตามรอยพระบาทของพระเจ้าด้วย คริสเตียนที่อ่อนแอก็คือคริสเตียนที่ขาดกำลังฝ่ายวิญญาณและกำลังนั้นค้นหาได้จากพระวจนะของพระเจ้า

จากแห่งการถกเถียงกันเกี่ยวกับข้อหยุ่ม ๆ หยิม ๆ คือว่าอะไรถูกอะไรผิด ในการปฏิบัติของคริสเตียน ปิดลงด้วยการอธิษฐานในข้อ 5 และข้อ 6 (ให้ครูอ่านจากพระคัมภีร์) และทุกสิ่งจะถูกต้องเสมอ เมื่อเรามีน้ำใจแบบพระเยซู เราจะอยู่ด้วยกันโดยสามัคคีธรรมการรักใคร่กลมเกลียวกันยิ่งขึ้น เมื่อคริสเตียนทุก ๆ คนต่างก็มองดูพระเจ้า เรื่องหยุ่ม ๆ หยิม ๆ จะหายไปเอง คริสเตียนทั้งหลายที่มีชีวิตเพื่อถวายพระเกียรติต่อพระเจ้า จะต้อนรับคนอื่นโดยเห็นแก่พระองค์ด้วย เหมือนที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับเรา เพราะฉะนั้นขอให้เราต้อนรับซึ่งกันและกัน

8-12 อาจารย์เปาโลให้บทเรียนแก่เราเป็นอย่างดีทีเดียว ถ้าผู้รับใช้พระเจ้าจะกระทำการของพระองค์ให้เกิดผลสำเร็จจุดลงไปด้วยดี จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความสามัคคีธรรมหลังจากที่ถกเถียงเรื่องความเชื่ออ่อนและความเชื่อเข้มแข็ง อาจารย์เปาโลได้หันมาเน้นถึงสามัคคีธรรมในคริสตจักร อาจารย์เปาโลได้กล่าวถึงพวกยิวและพวกต่างชาติ และเตือนให้เขาว่า “ไม่ควรจะให้มีการถือพวกกัน หรือแบ่งแยกชั้นวรรณะในคริสตจักร

คริสเตียนทั้งหลายไม่ว่าจะมาจากเชื้อชาติ ภาษาใด มีฐานะ หรือครอบครัวชนิดใด เราจำเป็นต้องต้อนรับซึ่งกันและกัน และเข้าร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน เพราะว่าพระเยซูคริสต์ไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด พระองค์ทรงยอมรับพวกยูดาและพวกต่างชาติเช่นเดียวกัน พวกยูดาก็เช่นเดียวกันคริสเตียนที่มีความเชื่ออ่อน คอยจับผิดชนต่างชาติที่มีความเชื่อ หรือไม่ก็ไม่ยอมต้อนรับเขา อาจารย์เปาโลเอาข้อพระคัมภีร์เดิมออกอ้อ่างให้เขาทั้งหลายทราบว่า ทั้งสองฝ่ายควรจะต้อนรับซึ่งกันและกัน พวกยูดาหรือชนชาติอิสราเอลถือตัวว่าเป็นพวกเลือกสรรของพระเจ้า ฉะนั้นจึงทำตัวโอหังอยู่เหนือคนอื่น เป็นความจริงที่เดียวที่พระเจ้าได้ส่งพระบุตรของพระองค์ให้เสด็จลงมาประสูติเป็นชนชาติยูดา และเมื่อพระเยซูทรงกระทำกรของพระองค์อยู่ พระองค์ก็จำกัดขอบเขตการงานของพระองค์ไว้ในจำพวกชนชาติยูดาเท่านั้น (มัทธิว 15:34) แต่ข้อพระคัมภีร์เดิมที่อาจารย์เปาโลนำมาอ้อ่างนั้นกล่าวไว้ว่า พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของคนต่างชาติด้วย เพื่อคนต่างชาติจะได้ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้าด้วยเหมือนกัน เนื่องด้วยความเมตตาของพระองค์

ทุกวันนี้ดูเหมือนว่าคริสเตียนทั้งหลาย มองไม่เห็นสามัคคีธรรมในพระคัมภีร์เสียเลย มีการแตกแยกกัน มือก็ถือเหล่าคล้ายกับว่าพระเยซูมีหลายองค์เช่นนั้น แม้แต่คณะต่าง ๆ ก็ยังมองหน้ากันไม่ติด ถ้าพระเยซูยังดำเนินพระราชกิจของพระองค์อยู่ในโลกนี้พระองค์จะทรงเสียพระทัยมาก และวิงวอนให้คริสตจักรต่าง ๆ ก็นิดีกัน

งานของพระเจ้าจะเกิดผลได้ก็ต่อเมื่อ คนของพระองค์มีสามัคคีธรรมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน คริสเตียนทุกคน ทุกหมู่ ทุกพวก จะต้องรักกันฉันพี่น้องในพระคริสต์จริง ๆ ไม่จำเป็นต้องเข้าร่วมคณะเพียงแต่ร่วมใจกันเท่านั้น ผลก็จะดีขึ้น เราทุกคนจำเป็นต้องมีจิตใจเต็มด้วยความรัก จึงจะสามารถต้อนรับคนอื่นเข้าอยู่ในความรักของพระเจ้า จนกว่าจะเป็นทองแผ่นเดียวกัน

13 นักศึกษาพระคัมภีร์หลายคนกล่าวว่า ข้อนี้เป็นคำลงท้ายอย่างแท้จริง ของจดหมายฝากฉบับนี้ ส่วนข้ออื่น ๆ ที่เหลือหรือบทที่ 16 นั้น เป็นเพียงธุรกิจส่วนตัว และการฝากคำคำนับเท่านั้น

ข้อนี้เป็นคำอวยพรอย่างแท้จริง ความเชื่อคือกุญแจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งไขเอาความยินดี ความสุขและความหวังถ้าเราเป็นคริสเตียน ความยินดี ความสุข ความหวังของเรามีได้ขึ้นอยู่กับวัตถุที่เรามีอยู่ มิได้ขึ้นอยู่กับรถเก๋งคันงามที่เราขี่ บ้านใหญ่ที่เราอาศัย จำนวนเงินมากมายในธนาคาร หรือสุขภาพสมบูรณ์ของเรา แต่ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้า ถ้าหากเรามีความยินดีและความสุขเพียงนิดหน่อย บางทีอาจเป็นเพราะเรามีความเชื่อเพียงเล็กน้อยด้วย ฉะนั้นให้เราอธิษฐานขอพระเจ้าเพิ่มเติมความเชื่อ เช่นเดียวกับพวกอัครสาวก คือว่า “ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น” (ลูกา 17:5)

การที่มีความเชื่อได้นั้น คือการเปิดจิตใจของเราออกกว้างให้พระเจ้า พระเจ้าทรงพระประสงค์จริง ๆ ที่จะให้เราทุกคนมีความยินดี และความสุข บางคนมีนิสัยรำเริงอยู่เสมอ แต่บางคนอาจมีใบหน้าเซื่องซึมอยู่ไม่หาย ความยินดีและความสุขที่พระเจ้าประทานให้แก่เรานั้น มิได้มาจากวัตถุแต่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้าท่านไม่มีความยินดีและความสุขที่แท้จริงอาจจะเป็นเพราะว่า ท่านไม่ได้ให้พระองค์เข้าครอบครองจิตใจทุกส่วนของท่าน บางทีท่านอาจจะรู้สึกคล้าย ๆ กับว่าภายในจิตใจของท่านนั้นท่านขาดอะไรสักอย่างหนึ่งแล้วก็มีควมวุ่นวายสับสนอยู่ไม่รู้หาย ถ้าเป็นเช่นนั้นอาจจะเป็นเพราะว่าท่านพยายามที่จะปรนนิบัติสองนายในชีวิตของท่าน ท่านจะไม่มีความสุขเลย จนกว่าท่านจะยอมรับอย่างเต็มปากเต็มใจว่า ชีวิตของท่านและอะไร ๆ ทั้งหมดเกี่ยวกับตัวท่าน ท่านมอบให้พระเจ้าเป็นผู้ปกครองและผู้จัดการ พระเยซูตรัสว่า “ความสุขของเรา ๆ ให้แก่ท่าน เราให้แก่ท่านไม่เหมือนโลกให้” (ยอห์น 14:27) “ความยินดีของเราจะได้อยู่ในท่าน และความยินดีของท่านจะบริสุทธิ์” (ยอห์น 15:11)

เมื่อพระเจ้าสถิตอยู่ในเรา พระองค์ไม่เพียงประทานความยินดีและสันติสุขในชีวิตเท่านั้น แต่พระองค์จะประทานทั้งชีวิตภายในด้วย ฉะนั้นคริสเตียนทั้งหลายจึงมีความหวังอันรุ่งโรจน์ และโลกจะสามารถเห็นพระเยซู ผู้ทรงเป็นตัวอย่างที่เลิศประเสริฐในชีวิตของเรา

บทเรียนที่ 9 คริสเตียนมีหน้าที่ประกาศพระกิตติคุณ

พระธรรมโรม 15: 14-33

14-16 อาจารย์เปาโลเชื่อว่า คริสเตียนกรุงโรมมีความรู้ความเข้าใจด้านจิตวิญญาณพอที่จะเตือนสติซึ่งกันและกันได้ การเตือนสติซึ่งกันและกันนั้น เป็นงานที่คริสเตียนควรรับผิดชอบอาจารย์เปาโลกล่าวว่ “ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหลทั้งกลางวันและกลางคืน ตลอดเวลาสองปี มิได้หยุดหย่อน” (กิจการ 20:31) เราผู้มีหน้าที่รับชอบเช่นเดียวกับอาจารย์เปาโล มีสักกี่ครั้งที่เราเตือนสติคนอื่น หรือว่าการเตือนสติของเรามากเป็นที่สะดุดแก่คนอื่น

อาจารย์เปาโลย้ำเสมอว่า ท่านเป็นอัครสาวกที่พระเจ้าเลือกสรรไว้สำหรับชนต่างชาติ เพราะฉะนั้นตำแหน่งของท่านจึงเปรียบได้กับปุโรหิตแห่งพระกิตติคุณ และเครื่องถวายบูชาที่ท่านนำมาให้พระเจ้านั้น ก็คือดวงวิญญาณของคนต่างชาติ ที่ได้กลับใจเชื่อพระเยซูคริสต์นั่นเอง แต่สิ่งที่น่าสังเกตอย่างยิ่ง ก็คือว่า ตำแหน่งปุโรหิต อันแท้จริง เป็นขององค์พระเยซูคริสต์แต่ผู้เดียว ไม่มีอัครสาวกคนใดจะรับตำแหน่งนี้ได้ อาจารย์เปาโลเองก็ไม่เคยอ้างตัวว่า ท่านเป็นปุโรหิตระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ฉะนั้นผู้รับใช้พระเจ้าทั้งหลายควรเข้าใจเรื่องนี้ให้ดี เวลาเทศน์หรือนำการประชุม หาใช่ว่าเขาจะนำประชาชนให้พ้นจากบาปไม่ เป็นแต่เพียงนำเขาเข้ามาถึงพระเยซูคริสต์เท่านั้น การช่วยให้รอดพ้นบาปและการเข้าไปถึงพระที่นั่งของพระเจ้านั้น เป็นหน้าที่ของพระองค์โดยตรง ผู้รับใช้พระเจ้าควรรู้สึกยินดีที่มีส่วนช่วยนำคนมาหาพระเยซูคริสต์

เครื่องมือของผู้รับใช้พระเจ้าคือ ความยินดี สันติสุข ความหวัง ความดี ความรู้และพระคุณที่พระเจ้าได้ประทานให้ เครื่องมือเหล่านี้มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น และใช้ได้โดยอำนาจพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างเดียว พระคัมภีร์ไม่มีแม้แต่ข้อเดียวที่กล่าวว่า การศึกษาเป็นประการแรกในการเตรียมตัวให้เป็นผู้รับใช้พระเจ้า จริงอยู่การศึกษาและความรู้ทั่วไปมีส่วนช่วยให้เราเป็นคนงานที่ดีที่สุดของพระเจ้าได้ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งแรกที่เราต้องการ สิ่งที่เราต้องการนั้นคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ นอกจากพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว เราจะเกิดผลเพื่อพระเจ้าไม่ได้เลย ถึงแม้ว่าเราได้รับปริญญาสักก็อย่าง แต่ก็ไม่มี ความหมายอะไร เราอาจจะพูดจาจะฉานคล่องแคล่ว แต่คำพูดของเราขาดฤทธิ์อำนาจ ฉะนั้นถ้าหากเราอยากเกิดผลเพื่อพระเจ้า สิ่งสำคัญที่สุดก็คือเราจะต้องยอมถวายตัวทั้งหมดต่อพระเยซู เราอาจจะเคยฟังนักเทศน์ฝีปากเอก เรายกย่องชมเชยเขามาก แต่เสร็จแล้วการเทศน์ของเขาไม่เกิดผล หรือทำให้จิตใจของเราเปลี่ยนไปเลย แต่ตรงกันข้ามนักเทศน์บางคน ไม่ค่อยได้รับการศึกษา แต่เขาเทศน์ออกมาจากใจจริง

โดยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และผลของการเทศน์ของคนนั้นก็มีคนกลับใจเชื่อพระเจ้าเป็นจำนวนมาก

“เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า” (1 โครินธ์ 3:9) คำเทศน์ของเรามาจากพระเจ้า และพระองค์เป็นผู้ประทานเครื่องมือ ฝ่ายจิตวิญญาณให้เรา ฉะนั้นถ้าเราได้รับเครื่องมือแล้ว เราจำเป็นต้องออกไปกระทำการเพื่อพระองค์

17-21 อาจารย์เปาโลเป็นตัวอย่าง ซึ่งคริสเตียนทุกยุคทุกสมัยควรจะทำอย่างจริง ๆ ในบทความตอนนี้ เราพบหลักการของอาจารย์เปาโล ในการประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์

อาจารย์เปาโลได้อวดอ้างในเรื่องไม้กางเขนของพระคริสต์ และงานของพระองค์เมื่อไรก็ตามที่ท่านพูดถึงงานที่ท่านกระทำ ท่านพูดได้อย่างเต็มปากว่า ท่านได้กระทำสำเร็จมิใช่ด้วยตัวเอง แต่โดยองค์พระเยซูคริสต์ (อ่านข้อ 17,18) อาจารย์เปาโลได้เปรียบประดุจภาษาของพระเจ้า โดยที่พระหัตถ์ของพระองค์ อาจารย์เปาโลมิได้แก้มือตัวเอง แต่ท่านพูดด้วยใจจริง ฟูกันวาดเขียนน้ำไม่สามารรถ ประดิษฐ์รูปภาพสวยงามเอง นอกจากจะอยู่ในมือของจิตรกรเท่านั้น และเช่นเดียวกัน จิตรกรไม่สามารถจะเขียนรูปอันสวยงามได้โดยไม่ใช้ฟูกัน ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าต้องใช้เราซึ่งเป็นภาษาของพระองค์ และเราจึงได้รับเกียรติสูงยิ่ง ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรเราไว้ เพื่อพระราชกิจของพระองค์

คนเรามักหาชื่อเสียงใส่ตัวเอง บางทีคนอื่นแต่งเรื่องไว้แล้ว ก็ไปขโมยเอามาและใส่ชื่อตัวเองลงไป และส่งเข้าโรงพิมพ์ เอาชื่อเสียงไปอวดอ้างคนอื่น นักเรียนบางคนเรียนหนังสือไม่เก่ง แต่อาศัยการลอกการบ้านคนอื่น และลอกข้อสอบคนอื่นและสอบได้คะแนนดี ก็อวดคิดว่าเรียนเก่งกว่าคนอื่น แต่อาจารย์เปาโลมิได้เป็นเช่นนั้นเลย ท่านจะไม่ยอมเอางานของคนอื่นทำสำเร็จ มาอวดอ้างว่าเป็นงานของท่านเองเด็ดขาด (อ่านข้อ 18) อาจารย์เปาโลไม่ต้องการหาชื่อเสียงจากงานของคนอื่น

ความตั้งใจและจุดมุ่งหมายของอาจารย์เปาโลนั้น คือที่จะนำคนต่างชาติเข้ามาถึงความเชื่อในพระเจ้าอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ พระเจ้าได้ประทานความรื้อรอนในจิตใจของท่านในการที่จะนำคนต่างชาติมาหาพระองค์ ท่านปรารถนาอย่างยิ่ง ที่จะนำคนต่างให้มีโอกาสได้รู้จักองค์พระเยซูคริสต์ เพราะเหตุนี้เองพระเจ้าจึงทรงสามารถที่ท่านให้เกิดผล ทั้งโดยคำสอนและกิจการที่ท่านกระทำ ในการนำคนอื่นมารับความรอด

ถ้าหากคนงานของพระเจ้าอยากให้เกิดผลเพื่อพระองค์จริง ๆ เขาจำเป็นต้องมีความรื้อรอนในการนำวิญญาณ เช่นเดียวกับอาจารย์เปาโล การประกาศของอาจารย์เปาโลมีทั้งคำสั่งสอนและการปฏิบัติด้วย ฉะนั้นคนงานที่แท้จริงจะต้องกระทำทุกอย่างเพื่อจะ使人เชื่อบางคนเชื่อพระเจ้าเพราะฟังเทศน์ บางคนเชื่อเพราะฟังคำพยาน บางคนเชื่อเพราะเห็นการประพาศ ฉะนั้นเราจะต้องการทำทุกสิ่งเพื่อนำวิญญาณมาหาพระเจ้า

ลักษณะประการหนึ่งของคริสเตียนในสมัยแรกก็คือว่า เมื่อเขากลับใจเชื่อพระเจ้าแล้ว เขากลายเป็นผู้ประกาศพระกิตติคุณ ฉะนั้นอาจารย์เปาโลจึงทุ่มเทกำลังประกาศตามเมืองใหญ่ ๆ เพื่อว่ามีคนเชื่อแล้ว คนเหล่านั้นจะได้ออกประกาศตามแคว้นเมืองเล็ก ๆ ล้อมรอบหลักการที่อาจารย์เปาโลใช้ในการประกาศก็คือ ประกาศพระกิตติคุณเฉพาะในที่ ๆ ไม่มีใครไปประกาศไว้ก่อน อาจารย์เปาโลจึงไม่ได้แย่งสมาชิกในคริสตจักรที่คนอื่นไปตั้งไว้แล้วเป็นอันขาด ที่ไหนไม่มีคริสเตียน ที่นั่นแหละอาจารย์เปาโลจะไป ท่านเป็นมิชชันนารีที่ทำหน้าที่เบิกทางไปทั่วทุกแคว้น ท่านไม่ประสงค์จะก่อขึ้นบนรากของคนอื่น

การประกาศสมัยนี้แตกต่าง กับอุดมคติของอาจารย์เปาโลมาก มีการแตกก๊กแตกเหล่าที่ไหนมีคริสเตียนแล้ว ก็จะพยายามแย่งสมาชิกกัน หว่านทางนั้นเชื่อผิด ทางนี้เชื่อถูก อะไรต่าง ๆ นานา แทนที่จะออกไปในที่ ๆ คนไม่รู้จักพระเยซู และประกาศเรื่องการกลับใจใหม่รับความรอด โดยเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์

พระเจ้าไม่เพียงแต่ต้องการเฉพาะผู้ประกาศ และศิษยาภิบาลเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงต้องการครู เสมียน ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ และคนทุกประเภทที่จะออกพระนามของพระองค์ในหน้าที่ที่เขาทำอยู่ พระเจ้าอาจจะไม่เลือกให้ท่านไปประกาศต่างประเทศ แต่มีบางสิ่งซึ่งเราทำได้แค่เอื้อม เช่น เป็นพยานให้เพื่อนบ้าน พี่น้องเพื่อน ๆ มาประชุม แจกใบปลิวตามบ้านหรือตามตลาด ฯลฯ คนเหล่านี้เราพบทุกวัน ในสายตาของคนทั่วไป เห็นว่างานที่เราปฏิบัตินั้นอาจไม่สำคัญ หรือผลงานของเราอาจจะไม่เลื่องลือไป แต่โปรดจำไว้ว่าสักวันหนึ่งพระเยซูจะตรัสว่า “ซึ่งท่านได้กระทำแก่ผู้เล็กน้อยที่สุดคนหนึ่ง ในพวกพี่น้องของเรา นี้ก็เหมือนท่านได้กระทำแก่เราด้วย” (มัทธิว 25:40)

22-24 อาจารย์เปาโลยังไม่เคยเห็นหน้าตาพวกคริสเตียนที่กรุงโรม (โรม 1:9-13) ทั้งนี้เพราะงานชิ้นใหญ่ของท่านก็คือ ออกไปประกาศตามดินแดน ที่ยังไม่มีใครประกาศมาก่อนเลย ฉะนั้นในกรุงโรมซึ่งมีคริสเตียนแล้ว อาจารย์เปาโลยังไม่มีโอกาสไปเยี่ยม

อาจารย์เปาโลปรารถนาจะไปเสปญด้วย เพราะเหตุว่าที่นั่นยังไม่มีใครไปประกาศถ้าเป็นความประสงค์ส่วนตัวของท่าน ท่านคงอยากทำงานอยู่ในมวลสมาชิกที่ท่านก่อตั้งคริสตจักรขึ้น แต่ท่านยังต้องออกไปเผชิญภัยต่อไป ทั้งนี้ก็เพราะว่างานประกาศบีบบังคับ อาจารย์เปาโลมีโอกาสไปถึงเสปญหรือเปล่าเราไม่ทราบ แต่นักศึกษาพระคัมภีร์บอกว่าอาจารย์เปาโลถูกจำคุกที่กรุงโรม หลังจากกลับจากเสปญ ท่านได้รับการหนุนน้ำใจจากพวกคริสเตียนโรมเป็นอย่างดี นี่แหละเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในชีวิตคริสเตียนเราควรจะได้รับ การชูใจจากกันและกัน

25,26 สองข้อนี้ แสดงให้เห็นถึงสามัคคีธรรม ในการช่วยเหลือเพื่อนซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี คริสเตียนที่กรุงเทพฯ ได้ประสบกับความอดอยาก ฉะนั้นคริสเตียนในคริสตจักรอื่น ๆ ได้ช่วยเหลือ โดยถวายทรัพย์

บทเรียนนี้ควรประทับใจเรา ไม่ใช่เฉพาะเพื่อนสติซึ่งกันและกันเท่านั้น แต่เราคริสเตียนควรจะบริจาคทรัพย์ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในคราวลำบากด้วย

27 ข้อนี้กล่าวว่า คริสเตียนที่กรุงเทพฯ ได้อธิษฐาน เพื่อคริสเตียนต่างประเทศ ฉะนั้นเขาจึงได้รับการตอบแทน ซึ่งเป็นของสมนาคุณสำหรับฝ่ายร่างกาย อย่าลืมว่าในการช่วยคนอื่นฝ่ายจิตวิญญาณ เราก็ได้รับการตอบแทนเช่นเดียวกัน คริสเตียนทั้งหลายควรจำไว้ว่า เมื่อศิษยาภิบาลของท่าน ช่วยเหลือท่าน ท่านไม่ควรตระหนี่ถี่เหนียวในการถวายเพื่อช่วยเหลือเพื่อนฝ่ายเนื้อหนังของเขา และครอบครัวของเขา

28,29 อาจารย์เปาโลประสงค์จะไปกรุงโรม เมื่อถึงเวลาที่ท่านจะนำพระพรไปให้อย่างครบบริบูรณ์ได้ บางครั้งการเขียนเขียนเป็นโอกาสดี ซึ่งพระเจ้าได้จัดเอาไว้ แล้วทั้งสองฝ่ายได้รับพระพร

30,31 ถึงแม้อาจารย์เปาโลเคยผ่านประสบการณ์มาแล้วอย่างโชกโชน แต่ท่านก็ยังปรารถนาที่จะให้คนอื่นอธิษฐานเพื่อท่านอยู่เสมอ ผู้ประกาศ ศิษยาภิบาล ถ้าไม่มีใครอธิษฐานเพื่อเป็นประจำแล้ว งานของเขาจะไม่เกิดผล ฉะนั้นขออย่าให้เราละอาย ที่จะอธิษฐานเพื่อคนงานของพระเจ้าทั่ว ๆ ไป แทนที่จะนิินทาเขา ขอให้เราใช้เงินของเราอธิษฐานเพื่อเขา แล้วพระเจ้าจะอวยพรเราเป็นการตอบแทน

ในเมื่อเราปฏิบัติพระเจ้า ดังที่เราได้เขียนมาแล้วในบทเรียนนี้ ความสุขของพระเจ้าจะสถิตอยู่ด้วย เราจึงได้เกิดผลในการประกาศพระกิตติคุณ

บทเรียนที่ 10 คริสเตียนเป็นพี่น้องในพระคริสต์

พระธรรมโรม 16:1-11

1,2 บทนี้คือการส่งท้ายจดหมายฝากของอาจารย์เปาโลถึงคริสเตียนในกรุงโรม ใน 16 ข้อแรกของบทนี้ เราจะเห็นว่าแม้ชื่อต่าง ๆ ซึ่งร่วมงานด้วยกันกับอาจารย์เปาโล หรือไม่ก็เป็นเพื่อนที่รู้จักกัน ทั้งนี้ เราอาจจะไม่พบชื่อของคนเหล่านี้ในพระคัมภีร์เล่มอื่นเลย ผลงานของเขาอาจจะไม่จารึกไว้ในพระคัมภีร์ แต่ว่าคนงานของพระเจ้าเหล่านี้มีชื่อจดไว้ในสมุดทะเบียนประจำชีพของพระเจ้าทุกคน และผลงานของเขาก็อยู่ในบัญชีของพระเจ้าทั้งสิ้น ชื่อของคนเหล่านี้เตือนให้เราภูมิใจว่า ถึงแม้เราจะไม่มีบัญชีผลงานของเราเพื่อจะอวดอ้างให้โลกรู้แต่พระเจ้าทรงทราบ พระคัมภีร์ตอนนี้สอนให้เราถึงความอดสาหะพากเพียรในการรับใช้พระเจ้าของสิทธิชนพวกนั้น เราได้เห็นตำแหน่งหน้าที่ของผู้หญิงในคริสตจักรสมัยแรก ความยินดีของสามีภรรยาที่ได้ร่วมกันรับใช้พระคริสต์ และความภาคภูมิใจในการรับใช้พระเจ้าในงานอันต่ำต้อย ในบทนี้เราเรียนรู้ความจงรักภักดีของคริสเตียนในการปฏิบัติพระเจ้า มีการประชุมร่วมกันตามบ้าน ทาสกับนายมีโอกาสร่วมกันนมัสการพระเจ้าซึ่งแสดงถึงความรักแท้ที่มีอยู่ในดวงใจของเขา

ในสองข้อแรกนั้น อาจารย์เปาโลได้กล่าวฝากฝังนางเฟบี ซึ่งเคยปรนนิบัติเป็นมัคนายิกาในคริสตจักรเมืองเก็งครอย ขอให้สมาชิกคริสตจักรในกรุงโรมต้อนรับเขาไว้ และช่วยเหลือตามสมควร

ในสมัยจักรภพโรมันคงยังไม่มีการสื่อสารไปรษณีย์ใด ๆ ฉะนั้นการติดต่อจึงลำบากแต่ถึงอย่างไรก็ตามจดหมายของอาจารย์เปาโลก็ได้สูญหาย เพราะท่านพยายามใช้คนถือสาสน์ที่ไว้ใจได้ ทั้งนี้ จดหมายถึงกรุงโรมฉบับนี้ได้เขียนที่บ้านของกายอัส (16:23) ที่เมืองโครินธ์แล้วใช้นางเฟบีเป็นคนถือไป อาจจะเป็นเพราะว่านางเฟบีย้ายที่อยู่เข้าไปทำมาหากินในกรุงโรม แล้วจึงถือโอกาสให้อาจารย์เปาโลแนะนำตัวของเธอแก่พวกสมาชิกที่นั่นด้วย

การแนะนำเช่นนี้อาจจะถือเป็นการโอนสมาชิกในสมัยนั้นก็ได้ เมื่อคริสเตียนย้ายจากถิ่นหนึ่งไปอาศัยในอีกถิ่นหนึ่ง (กิจการ 18:27, 2 โครินธ์ 3:1, 1, 18-24) การกระทำเช่นนี้ก็อาจจะคล้ายกับสมัยปัจจุบัน เมื่อสมาชิกย้ายไปที่อื่น ศิษยาภิบาลก็เขียนจดหมายรับรองส่งไปยังศิษยาภิบาลท้องถิ่น เพื่อคริสเตียนคนนั้นจะได้เข้าเป็นสมาชิกในคริสตจักรนั้นโดยสมบูรณ์ และจะได้มีส่วนปฏิบัติพระเจ้าต่อไป แต่น่าเสียใจคริสเตียนบางคน พอย้ายไปที่อื่น ไม่ขอจดหมายแนะนำจากศิษยาภิบาลเลย เขาไปอยู่ที่อื่นโดยไม่ไปร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่น และผลสุดท้ายเขาก็หลงจากความเชื่อ อาจารย์เปาโลพูดถึงนางเฟบีว่าเป็นมัคนายิกาในคริสตจักร ซึ่งเป็นคำรับรองว่า เธอมีความสามารถในการรับใช้พระเจ้ามาก่อนแล้ว

นางเฟบีอาจจะไม่มีวาทศิลป์ แต่เธอก็ได้คำรับรองเป็นอย่างดีในการที่เธอมีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่น คริสเตียนทั้งหลายควรจะเอาอย่างเธอ มีหลายอย่างที่เราทำได้ในการช่วยเหลือคนอื่น เราอาจไม่สามารถนำคนมาหาพระเจ้าโดยเป็นนักเทศน์ แต่พระเจ้าอาจใช้เรานำคนมาหาพระองค์ได้ โดยให้เรามีน้ำใจช่วยเหลือเขา

เมื่อคริสตจักรที่โรมได้รับจดหมายของอาจารย์เปาโล และอ่านรู้เรื่องเกี่ยวกับนางเฟบี คริสตจักรโรมคงต้อนรับขับสู้เธอเป็นอย่างดี และคงจะให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่ในคริสตจักรของเราเป็นอย่างนั้นไหม เราพยายามเป็นกันเองและต้อนรับขับสู้คริสเตียนแปลกหน้าที่เข้ามาในคริสตจักรของเราไหม เราพยายามเป็นกันเองและต้อนรับขับสู้คริสเตียนของเรา โดยการแนะนำให้เขารู้จักกับคริสเตียนอื่น ๆ ให้เขารู้จักสถานที่ต่าง ๆ เช่น ตลาด ถนนหนทางต่าง ๆ ไปรษณีย์ ฯลฯ ใหม การช่วยเหลือคนอื่นในสิ่งเหล่านี้ก็อาจเป็นการช่วยเหลือทางวิญญาณด้วย

ข้อต่าง ๆ ที่อาจารย์เปาโลกล่าวค้ำบัมถึงนั้น ส่วนมากเป็นข้อผู้หญิง นี่เป็นการแสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงมีส่วนช่วยเหลือคริสตจักรมาก คริสตจักรในสมัยนี้ก็คล้าย ๆ กันมีผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย และคนปฏิบัติพระเจ้าส่วนมากเป็นผู้หญิง ฉะนั้นผู้ชายควรจะอายุที่เดียว ควรจะทำให้คริสเตียนชายตื่นตัวและวิ่งแข่งผู้หญิง ในการนำคนอื่นมาหาพระเจ้าแต่ถึงอย่างไรก็ตามผู้หญิงมีหน้าที่ในคริสตจักร แต่ไม่สมควรให้ผู้หญิงเป็นผู้บริหารงานหรือเป็นผู้ปกครองในคริสตจักร ในสมัยพระคริสตธรรมใหม่ ผู้หญิงจะรับตำแหน่งบริหาร หรือถืออำนาจสิทธิ์ขาดในการเป็นผู้นำคริสตจักรไม่ได้

3,4 ปรีสคาและอากิวิลลา เป็นสหายร่วมงานของอาจารย์เปาโลมานานแล้ว ภรรยาสามีคู่นี้ได้รับเชื่อพระเจ้า และมีความรู้กว้างขวาง ครั้งหนึ่งเคยชี้แจงให้อะโปโลนักเทศน์ที่ปากเอก ให้ทราบถึงความเชื่ออันแท้จริงในพระเจ้า กิจการ 18: 24-28) เมื่อสามีภรรยาร่วมมือร่วมใจกันในงานของพระเจ้า อาจเป็นการสอนรวีวารศึกษาในคริสตจักร การเรียนพระคัมภีร์ ฯลฯ จะเห็นว่าพระเจ้าอวยพร ให้ชีวิตการสมรสของเขา เต็มไปด้วยความสุขยิ่ง และงานของเขาก็เจริญรุ่งเรือง เขาจะไม่มีการแตกแยกหรือทู่มเถียงกันเพราะต่างก็รักพระเจ้า

อาจารย์เปาโลได้เอ่ยถึงปรีสคาและอากิวิลลาว่าเป็น “ผู้ช่วย” หรือ “ผู้ร่วมงาน” หลายครั้งหลายหน สมัยนั้นอาจมีคนสมัครใจเป็นผู้ช่วยมากกว่าเป็นนายสั่งงาน ซึ่งต่างกับสมัยนี้ คริสตจักรของเรามีนายมากกว่ามีลูกน้องร่วมงาน ใคร ๆ ก็อยากเป็นหัวหน้า ไม่มีใครอยากช่วยแบกหาม ฉะนั้นการทำงานของคริสตจักรจึงไม่เจริญ ขออย่าให้เราคิดว่าผู้นำที่ดีจะต้องรู้จักเป็นผู้ตามเสียก่อน บางทีพระองค์ต้องทดลองเราก่อน ตัวอย่างเราจะเห็นได้จากชีวิตของโยเซฟ โมเสส เป็นต้น พระเจ้ามีงานมากกว่าคนงานเสียอีก ฉะนั้นขออย่าให้เราระอาใจ พระเจ้าส่งเราเข้าในชั้นเรียนแห่งการฝึกฝนของพระองค์ เมื่อถึงเวลากำหนดของพระองค์ ๆ จะเลื่อนชั้นให้เรา

5 คริสเตียนสมัยแรก่วมประชุมกันตามบ้าน ครั้นต่อมาถึงศตวรรษที่ 3 เริ่มสร้างโบสถ์ขึ้นเป็นสถานที่นมัสการพระเจ้า ดังนั้น ปรีศกีลาและอาquila ได้ใช้บ้านของตนเพื่อการประชุมเสมอ เมื่ออาจารย์เปาโลพูดถึง “คริสตจักร” ย่อมหมายถึงกลุ่มคริสเตียนที่มาชุมนุมกันออกพระนามพระเยซู “คริสตจักร” ไม่ได้หมายถึงตัวตึกหรือโบสถ์ที่มีมนุษย์สร้างขึ้น

อาจารย์เปาโลฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัส ซึ่งเป็นคริสเตียนคนแรกที่เชื่อพระเจ้า เพราะการประกาศของท่าน ที่มณฑลอะมาซะหรือเอเซีย ฉะนั้นไม่ต้องสงสัยอาจารย์เปาโลต้องเป็นห่วงเขา เพราะท่านเป็นผู้นำเขามาเชื่อพระเยซู เราจะมีคามยินดีอย่างยิ่ง เราคงคิดถึงเขาเสมอ และอธิษฐานเพื่อเขาเสมอ เมื่ออาจารย์เปาโลนำคนมาเชื่อพระเจ้าแล้ว ท่านไม่ปล่อยให้เขาเดินตามพระเจ้าเอาเอง แต่พยายามเอาใจใส่ สั่งสอนตักเตือน และฝากความคิดถึงเสมอ นี่เป็นตัวอย่างแก่เรา ถ้าเรานำใครมาหาพระองค์แล้ว อย่าให้เราปล่อยทิ้ง แต่ให้บำรุงเลี้ยงเขาฝ่ายจิตวิญญาณ จนกว่าเขาจะเจริญเต็มที่ เกิดดอกออกผลเพื่อพระเยซู

6-9 ไม่มีใครรู้ว่ามาเรียผู้นี้คือใคร ถึงแม้เราจะไม่มีโอกาสไปทำงานศิษย์สอนเอาชื่อเสียงใส่ตัวแต่เราก็มีส่วนด้วย เช่นเดียวกับมาเรีย ถ้าเราขอร่วมทุกข์ด้วยกันกับพระคริสต์และผู้รับใช้ของพระองค์ชื่อเสียงของเราจะจารึกไว้โดยไม่มีใครลืมเลย

อัมพลีอาทัสกับอูรบานัสและสทาคิส เป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับอาจารย์เปาโลอาจเป็นคนที่อาจารย์เปาโลนำมารับเชื่อพระเจ้ก็ได้ ฉะนั้นท่านจึงเอ่ยถึงเขาว่าเป็นที่รัก อาจารย์เปาโลเอ่ยชื่อทุกคนเรียงตัวกันไป ก็เพราะว่าท่านมีความสนใจและเอาใจใส่ต่อ “ลูก” ที่ท่านได้นำมาเชื่อพระเจ้า

10,11 ชื่อที่อาจารย์เปาโลเอ่ยถึงในบทนี้ หลายชื่อเป็นชื่อของพวกทาสด้วย อาจารย์เปาโลได้ฝากคำนับมายังอาริสโทนูลัส และนารซิสตัสซึ่งเป็นทาสที่กลับใจเชื่อพระเยซู นายของท่านทั้งสองนี้อาจไม่เป็นคริสเตียนก็ได้ เพราะฉะนั้นอาจารย์เปาโลจึงไม่ฝากคำนับไปถึงเขาเลย

แม้แต่พวกทาส อาจารย์เปาโลก็ยังคิดถึง และเขียนชื่อเรียงกับชื่อของคนที่เป็นอิสระ นี้แสดงถึงการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระคริสต์ ไม่มีพวกเฮเลน ทาส หรือไทย บ่าว ไพร่ หรือนาย ชายหรือหญิง ทุกคนอยู่ในความเสมอภาคเฉพาะพระเจ้า (กาลาเทีย 3:28) ตามปกติแล้วพวกทาสนี้ ไม่มีความสามารถหรือมีการศึกษาสูงเหมือนคนทั่วไป แต่เขายังเป็นสมาชิกของคริสตจักรได้ และยังอุตสาหะสำแดงตนให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

เราไม่ทราบแบบแผนของสังคมในสมัยก่อนนั้น คนทั่วไปอาจจะคิดกันพวกทาสไม่ให้มีสิทธิ แต่เราขอบพระคุณพระเจ้า พระเยซูคริสต์ทรงให้ทุกคนมีความเสมอภาค ทาสกับนายเมื่อเป็นคริสเตียนแล้ว เขาจะนับถือกันเหมือนพี่น้องในพระคริสต์ ความรักพระเจ้าจะทำให้เขาเมตตา เอ็นดู สงสารซึ่งกัน

และกันยิ่งขึ้น คริสเตียนไม่มีการแบ่งแยกชั้นวรรณะเชื้อชาติ และผิวพรรณ เพราะว่าเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์

ครอบครัวอาริสโทบูลัส ในข้อ 10 นั้นคงเป็นพวกลูกหลานของกษัตริย์เฮโรดผู้ปกครองแคว้นยูดาในสมัยพระเยซู ตามประวัติศาสตร์สากลกล่าวว่า พวกเหล่านี้ย้ายกลับไปอยู่กรุงโรม คนรับใช้ในครอบครัวนี้หลายคนได้เป็นคริสเตียนภายหลัง ตามที่เราทราบแล้วกษัตริย์เหล่านี้ร้ายกาจมาก แต่เราขอบพระคุณพระเจ้าที่ยังมีลูกของพระเจ้าอยู่ในท่ามกลางฝูงชนเหล่านั้น ชีวิตคริสเตียนในครอบครัวของอาริสโทบูลัสนี้เป็นข้อสนใจเราว่า คริสเตียนจะอยู่ในที่ใด ๆ ก็ได้ จะอยู่ในหมู่คริสเตียน หรือในหมู่มนุษย์โหดเหี้ยม ความงามของพระเยซูคริสต์ ก็ยังปรากฏเด่นอยู่ในชีวิตของเขาไม่ลืมหูลืมตา ขอให้เรามีชีวิตอยู่เพื่อพระเยซู ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ใดก็ตาม

บทเรียนที่ 11 คริสเตียนเป็นพี่น้องในพระคริสต์ (ต่อ)

พระธรรมโรม 16: 12-27

12-15 ตรีเฟนาและตรีโฟสา คงเป็นชื่อของทาสหญิงซึ่งกลับใจเชื่อพระเยซู ถึงแม้ว่าเธอทั้งสองจะต้องรับใช้เจ้านายของตนอย่างเต็มที่ แต่ก็ยังปลีกตัวหาโอกาสทำการขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ ถ้าหากเรารักพระเจ้าจริงแล้ว เราจะไม่ยุ่งเกินไปจนไม่มีเวลาสำหรับพระเจ้าอาจารย์เปาโลได้กล่าวถึงเปอร์ซีสเป็นพิเศษว่า เป็นผู้ได้กระทำการมากมายฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าคงจะเป็นผู้ที่ได้เสียสละทุกสิ่งเพื่อพระเยซูจริง ๆ คริสตจักรของเราทุกวันนี้คงจะเจริญเร็ว ถ้าหากเราจะมีบุคคลหลายคนเช่นเปอร์ซีสในคริสตจักรของเรา

ในข้อ 13 นั้นได้ออกชื่อรุฟัสว่า เป็นผู้ที่ได้เลือกสรรไว้แล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้ารุฟัสคนนี้อาจจะเป็นลูกของซีโมนชาวคูเรเน ซึ่งได้แบกกางเขนพระเยซูไปที่ตำบลโฆละโฆธานั่นเอง (มาระโก 15:21) ชื่อของเขาหมายถึงความร้อนใจ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของคริสเตียนแท้ เราจะต้องมีความร้อนรนเพื่อพระเจ้าอยู่เสมอ เราต้องมีจุดมุ่งหมายและจุดประสงค์ในชีวิตเพื่อพระเจ้า ให้เราสังเกตอีกว่า อาจารย์เปาโลเรียกมารดาของรุฟัสว่า เป็นเหมือนมารดาของท่านด้วย นี่ชี้ให้เราเห็นความเอาใจใส่ดูแลคนอื่นของท่าน เป็นอย่างคืออาจารย์เปาโลคงได้รับความรัก ความช่วยเหลือ และความอบอุ่นจากหญิงคนนี้อีก ฉะนั้นผู้หญิงคริสเตียนผู้เป็นมารดาทั่ว ๆ ไปควรจะยึดถือไว้เป็นแบบอย่าง ควรจะช่วยเหลือเกื้อกูลคนงานของพระเจ้าและให้ความอุปถัมภ์เป็นอย่างดี

ในข้อ 14 และ 15 กล่าวถึงชื่อหลายชื่อของบรรดาพี่น้องคริสเตียน ที่ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกันในบ้านของเขา นี่ช่างแตกต่าง จากตัวโบสถ์ใหญ่ ๆ สมัยนี้เหลือเกินสมาชิกมีการแตกแยกกันและอยู่ร่วมกันไม่ค่อยได้

16 การค้ำประกันด้วยวิธีจูบนั้น เป็นธรรมเนียมของชาวอาหรับและพวกยูดา เพื่อพวกเขาไปอยู่ในที่ใด ธรรมเนียมนี้ก็ติดตามไปด้วย ฉะนั้นไม่ต้องสงสัยว่าเมื่อพวกเขากลับใจเป็นคริสเตียน เขาก็ยังนับถือปฏิบัติตามประเพณีการจูบค้ำประกันอยู่ คริสตจักรในสมัยแรกก็ยังปฏิบัติกันอยู่เมื่อเวลาพบปะสังสรรค์กัน การทักทายปราศรัยกันแบบนี้ ก็คล้าย ๆ กับการจับมือกันแบบฝรั่ง หรือการไหว้แบบไทยนั่นเอง ฉะนั้นสำหรับคริสเตียนไทย สิ่งที่เหมาะสมที่สุดตามประเพณีก็คือ จงค้ำประกันซึ่งกันและกันด้วยกิริยาขมมือไหว้

19-20 คริสเตียนโรมนั้นมีชื่อเสียงดี เพราะความเชื่อของเขาเลื่องลือไปทั่วโลก (1:8) เขาปฏิบัติพระเจ้าด้วยวิญญานจิตและมีสามัคคีธรรม อย่างไรก็ตามเขาก็มีส่วนบกพร่องเช่นเดียวกับคริสเตียน

ทั่วไป เพราะพระคัมภีร์ตอนนี้บอกให้เราทราบว่า อาจารย์เปาโลเตือนให้เขาระวังในการแตกแยกกัน ผู้ที่ก่อเกิดการแตกแยกกันนั้นจะเห็นว่า มีอยู่ในคริสตจักรต่าง ๆ ด้วย (ให้ครูอ่านข้อ 18,19) คนพวกนี้พยายามหาเหตุคนโน้นคนนี้ให้ทะเลาะกันบ้าง ให้มีความคิดเห็นต่างกันบ้าง แล้วก็แบ่งพวกกันในคริสตจักรคนพวกนี้ดีใจ ถ้าเขาสามารถทำให้คนอื่น ๆ แตกแยกกันได้ แต่คนที่ก่อการแตกแยกกันอีกประเภทหนึ่งนั่น คือพวกที่นำคำสอนเท็จเข้ามาในคริสตจักร และที่อาจารย์เปาโลตักเตือนคริสตจักรโรม ก็เป็นคนประเภทนี้เอง

คริสเตียนควรระวังบุคคลซึ่งไม่ลงรอยกับคนอื่นให้มาก ถ้าหากเขามีท่าทางก้าวร้าวมากเกินไป ก็ควรให้คณะกรรมการ แต่วก่อนที่จะกล่าวโทษผู้ใดว่านำคำสอนเท็จเข้ามาในคริสตจักร เราจำเป็นต้องรู้ความจริงเสียก่อน เราต้องรู้ว่าพระคัมภีร์สอนว่าอย่างไร การที่เราเป็นคริสเตียนที่เชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์นั้น ยังไม่พอ เราจำเป็นต้องรู้จักป้องกันตัวจากบุคคลซึ่งสอนผิดจากหลักพระโอวาทที่เราเชื่อนั้น ถ้าไม่รู้คำสอนของพระคัมภีร์เพียงพอเป็นการง่ายที่เราจะหลงเชื่อพวกสอนเท็จ ซึ่งมีฝีปากกล้าสามารถเกลี้ยกล่อมคนให้หลงได้ง่าย ๆ อาจารย์เปาโลเตือนว่า ให้เมินหน้าจากคนเหล่านั้น ฉะนั้นทางที่ดีที่สุดที่จะหลีกเลี่ยงพวกนี้มิใช่ด้วยการโต้เถียงกับพวกเขา แต่เมินหน้าหนีเสีย เราไม่ต้องสังสรรค์ สัมผัสกับคนเหล่านี้ซึ่งไม่ปฏิบัติพระเจ้า ที่อาจารย์เปาโลเตือนเช่นนั้นมิได้หมายความว่า เราควรตัดสัมพันธ์กับคริสเตียนอื่น ๆ ที่มีความเข้าใจผิดกับเขา เกี่ยวกับคำสอนข้อปลีกย่อยในพระคัมภีร์ แต่หมายถึงพวกที่ปฏิเสธพระเยซู ปฏิเสธพระวิญญาณบริสุทธิ์ และปฏิเสธการไถ่บาปของพระเยซูชนไม่กางเขน

อาจารย์เปาโลบอกว่า คนที่ก่อการแตกแยกกันในพวกคริสเตียนนั้น ไม่ได้ปฏิบัติพระคริสต์ แต่ปฏิบัติตัวเองต่างหาก ฉะนั้นขอให้เราระวังคนงานในคริสตจักร ถ้าเขารับใช้พระเจ้าเพราะเห็นแก่เงิน ถวายแล้ว จึงกำจัดคนเช่นนั้นเสีย

คำเตือนอีกอย่างหนึ่งของอาจารย์เปาโลคือ “ให้ท่านทั้งหลายเป็นคนฉลาดฝ่ายการดี และให้เป็นคนโง่ฝ่ายการชั่ว” คริสเตียนควรยอมให้โลกว่าเราโง่ เพราะเราไม่ดื่มสุราไม่เล่นการพนัน ยังดีกว่าที่จะให้เขาขย่งเราเพราะเราทำเหมือนเขา เราต้องไม่ร่วมมือกับความชั่วใด ๆ เด็ดขาด ครูสอนรวีวารศึกษาไม่จำเป็นต้องผ่านการเมาสุรามาก่อน จึงจะสามารถสอนคนอื่นได้ว่าการเมาสุรานั้นไม่ดี ความชั่วทุกอย่างเราไม่ควรลอง เราควรยืนหยัดต่อสู้ต่างหาก ให้เราเป็นคนฉลาดฝ่ายการดี เราจึงจะสามารถเอาชนะความชั่วได้

ข้อ 20 นั้น กล่าวว่า ไม่ช้าไม่นานพระเจ้าจะปราบพญามารซาตาน ให้ยับเยินลงใต้เท้าของเราทั้งหลาย มันเป็นต้นเหตุแห่งความชั่วและการแตกแยก ก่อการรบกวนคริสเตียนแต่เราขอบพระคุณพระเจ้า เราจะต้องเป็นผู้ชนะในบั้นปลาย เพราะพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา

21-23 เมื่อได้ส่งความคิดถึงและคำคำนับส่วนตัวเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้อาจารย์เปาโลก็ให้สหภาพร่วมงานสวดแทรกคำคำนับของท่าน ถึงคริสเตียนกรุงโรมด้วย

เราคงจะคิดว่าจดหมายอันนี้ยาวฉบับนี้ อาจารย์เปาโลต้องตื่นแต่เช้า ให้เสมียนนั่งเคียงข้าง แล้วลงมือเขียนทีเดียว และเขียนกันตลอดวัน ตอนนี้คงเกือบค่ำแล้ว พวกคนอื่น ๆ ที่อยู่ในบ้านคงพูดว่า “ขอโปรดส่งความคิดถึงของพวกเราด้วย” แล้วอาจารย์เปาโลจึงสั่งเสมียนว่า “เติมข้อความเหล่านั้นลงไปด้วย”

ทิโมธีเป็นคนหนึ่งที่ขอฝากคำคำนับ เขาเป็นลูกแห่งความเชื่อของอาจารย์เปาโล (ฟิลิปปี 2:19-22) ทิโมธีนับว่า เป็นคนร่วมทุกข์ร่วมสุขกับอาจารย์เปาโลจนถึงวาระสุดท้าย และท่านเคยพูดถึงเขาว่าเป็นบุตรที่รัก ลูกโอ อาจจะเป็นคนเดียวที่กล่าวถึงในกิจการ 13:1 ก็ได้ ชื่อของยาไซนก็ปรากฏในกิจการ 17:5-9 ส่วนกายอัสนั่นคือเจ้าของบ้านซึ่งอาจารย์เปาโลกำลังพักอยู่ บ้านของกายอัสนี้เปิดรับแขกของคริสตจักรเสมอ จะพบชื่อของกายอัสอีกในพระธรรม 1 โครินธ์ 1:14

ข้อ 22 อาจารย์เปาโลอนุญาตให้เตรียมเสมียนเอกฝากคำคำนับส่วนตัวไปถึงคริสตจักรโรมด้วย อันที่จริงแล้ว เตรียมแล้วยังไม่เคยเห็นหน้าตาคริสเตียนชาวโรมันสักคนแต่เขาก็เป็นผู้มีน้ำใจ แสดงความคิดถึงพี่น้องในพระคริสต์ด้วย เราคริสเตียนสมัยนี้ก็ควรจะทำอย่างเขา เรามีพี่น้องในพระคริสต์อยู่ทั่วโลก ขอให้เรามีน้ำใจริษฐานเพื่อเขา อย่าให้ความรักของเรา จำกัดอยู่เฉพาะในคริสตจักรของเราเท่านั้น

25-27 นี่เป็นคำอวยพรลงท้าย คำว่า “ตั้งมั่นคง” นั่นคือว่า ความเชื่อของคริสเตียนมาถึงขั้นบริบูรณ์และดำรงอยู่ได้ ฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ตั้งมั่นคงในความเชื่อนั้นแล้ว ผู้นั้นไม่เพียงแต่เชื่ออย่างเดียว แต่ปฏิบัติตามความจริงที่เชื่อนั้นด้วย คำว่า “ข้อความลึกลับ” หมายถึงความลึกลับในการที่คริสตจักรของพระเยซูคริสต์ จะได้สถาปนาขึ้นและจำเริญวัฒนาในโลกนี้คำว่า “สัตพัญญู”คือมีฤทธิ์อำนาจทรงหยั่งรู้ทั้งสิ้น พระเจ้าของเราทรงเดชานุภาพ ทรงกระทำอะไรได้ทุกอย่าง ทรงรู้สารพัด ไม่มีอะไรปิดบังซ่อนไว้จากพระองค์ พระองค์ทรงสถิตอยู่ทั่วไป

ขอให้เราถวายพระเกียรติแด่องค์พระเยซูคริสต์เจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเราสืบไปนิรันดร ขอให้พระองค์โปรดให้เราได้รับพระพรครบบริบูรณ์ เหมือนที่คริสเตียนกรุงโรมได้รับจากจดหมายฉบับนี้เทอญ

บทเรียนที่ 12 ความผิดบาปและความรอด (ทวน)

พระธรรมโรม 3:9-18,21-26

บทเรียนสองบทสุดท้ายนี้เป็นการทบทวนข้อสำคัญบางประการ จากสิ่งที่เราได้เรียนมาแล้วจากพระธรรมโรม หวังว่าการทบทวนของเราจะนำพระพรและความกระจำเริญเข้าสู่เรามากยิ่งขึ้น

ปัญหาสำคัญใหญ่ยิ่งซึ่งมนุษย์ทั้งหลายต้องเผชิญ ก็คือ เรื่องความผิดบาป และการรอดพ้นบาป พระคัมภีร์สอนเราถึงเรื่องนี้อยู่มากทีเดียว

ความผิดบาปคืออะไร ถ้าจะขอความเห็นจากคนทั่วไปก็จะจัดได้คำตอบต่าง ๆ กันเช่นความผิดบาปคือการฆ่าคน การลักทรัพย์ การล่วงประเวณี ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เราถือว่าเป็นความผิดบาป ถ้าเช่นนั้น คนที่ไม่เคยฆ่าคน ไม่เคยลักทรัพย์ ไม่เคยล่วงประเวณี ฯลฯ ก็ไม่เคยทำบาปละซี หามิได้ ความผิดบาปมิได้หมายถึงการกระทำผิดใหญ่โตอย่างเดียวกันเท่านั้น แต่ยังหมายถึงความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ด้วย พระคัมภีร์สอนว่า ความผิดบาปคือ การขาดการถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า (3: 23) นั่นหมายถึงการล่วงละเมิดพระบัญญัติต่าง ๆ การไร้ความยุติธรรม การไร้ความบริสุทธิ์ และทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้า

การโกหกก็บาป การหยิ่งยโสก็บาป การอวดตัวก็บาป สิ่งเหล่านี้แหละ เป็นการขาดการถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า และก็เป็นความผิดบาปเท่า ๆ กับการฆ่าคน การลักทรัพย์และการล่วงประเวณี เมื่อเรารู้ว่าความผิดบาปคืออะไรแล้ว เรายังมีปัญหาขึ้นที่สองคือว่ามนุษย์ทำบาปจึงเป็นคนบาป หรือว่ามนุษย์เป็นคนบาปจึงทำบาป ในศาสนาอื่น ๆ เขาสอนให้ทำบุญเพื่อล้างบาป สอนมนุษย์ให้อยู่ในศีลธรรม สิ่งเหล่านี้แก้ปัญหานี้ได้ไหม คนจำนวนมากที่ไม่เคยทำบาปหนัก ไม่เคยฝ่าฝืนกฎหมาย เมื่อเห็นนักโทษอยู่ในเรือนจำ ก็หาว่าเขาเป็นคนบาปคนชั่ว และก็ไม่นึกถึงตัวเองว่า เป็นคนชั่วเท่า ๆ กัน แต่เป็นเพราะโอกาสแสดงความชั่วยังไม่เห็นไม่สบจังหวะเท่านั้น พระคัมภีร์สอนว่าความผิดบาปมีอยู่ในตัวมนุษย์แล้ว ก่อนที่มนุษย์รู้จักเคียงสาและลงมือทำบาป เมื่อพระเจ้าสร้างมนุษย์คู่แรกคืออาดัมกับเอวานั้น เขาเป็นคนบริสุทธิ์จริง แต่เมื่อเขาขึ้นคำสั่งของพระเจ้าโดยกินผลไม้กลางสวนที่พระเจ้าทรงห้าม นั่น นั่นแหละเป็นจุดเริ่มต้นของความผิดบาป ในชีวิตของมนุษย์ ฉะนั้นลูกหลานของมนุษย์คู่แรกนี้ จึงมีเชื้อสายเป็นคนบาป หรือพูดอีกนัยหนึ่งว่าการที่เราเป็นคนบาป มิใช่เพราะเราทำบาป แต่ก็เพราะเราได้เกิดมาในความผิดบาป สืบเชื้อสายของคนบาปมาตั้งแต่บิดามารดาเดิม เรามิได้เลือกเกิดเป็นคนบาป เราอาจจะไม่ชอบบาป เราอาจจะหาทางทำความดี อยู่ในศีลธรรม และรักษากฎหมายบ้านเมือง แต่ถึงเช่นนั้นเราก็ยังเป็นคนบาปอยู่นั่นเอง

อีกอาจจะพบกับพรรคพวกของมันว่า ฉันไม่ใช่กาเพราะฉันมีขนนกยูงปีกเอาไว้ที่หางแล้ว การที่กาตัวนั้นไปขโมยขนนกยูงมาเสียบไว้ที่หางของมันนั้น ก็มีได้ทำให้มันเป็นนกอย่างอื่นไปได้เลย

ความผิดพลาดของมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน เป็นมรดกที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ซึ่งตกทอดลงมาจากมนุษย์คนแรก ฉะนั้นสันดานบาปจึงมีอยู่ในตัวมนุษย์ เด็กเกิดมาไม่ต้องมีคนสอนให้โกหก แต่เด็กก็โกหกได้ ไม่มีใครสอนให้ทำความชั่ว แต่เด็กก็ทำได้ ส่วนความดีนั้นแม้ว่าจะอบรมเท่าไรก็ทำไม่ได้ แม้จะทำได้ก็ไม่ตลอด ทั้งนี้ก็เห็นได้แล้วว่าความดีในตัวเด็กไม่มี เขาจึงเดินหลงทางเสมอ เหมือนกับเวลาที่เรายกนิ้วชี้ขึ้นไปในอากาศพอดวงจันทร์จะตกลงมาสู่สภาพต่ำเช่นเดิม

สมัยนี้เป็นสมัยก้าวหน้า ในด้านการศึกษา ในด้านวิทยาการ เช่นวิทยาศาสตร์วัตถุ ยารักษาโรค แต่ยังไม่มีการก้าวหน้าในการที่จะทำให้ความผิดพลาดออกจากจิตใจมนุษย์มนุษย์ได้รับความเจริญ แต่ความเจริญก็ไม่สามารถทำให้ความผิดพลาดหมดไป จะเห็นได้ว่าในเมืองที่เจริญที่สุด นครนิวยอร์ก โตเกียว หรือกรุงเทพฯ ความผิดพลาดยิ่งปรากฏมาก

ตามหน้าหนังสือพิมพ์ที่ขายดี มีแต่ข่าวฆาตกรรม โจรกรรม การผิดศีลธรรมต่าง ๆ ฉะนั้นถ้าจะว่าการศึกษาก็ได้ยกระดับชีวิตจิตใจของมนุษย์ให้สูงขึ้น ก็ไม่จริง เพราะว่าคนที่ได้รับการศึกษาสูง ก็มักมีเล่ห์เหลี่ยมสูงในการฉ้อโกง หรือเอาเปรียบคนอื่น ยิ่งคนที่มีตำแหน่งสูง ก็ยิ่งจะเห็นความเหลวไหลในด้านสังคม บางคนมีเมียน้อย หรือที่เรียกว่าเมียเก็บ ความผิดพลาดสีแดงเข้มอยู่แก่ไหนมันก็จะคงอยู่เท่าเดิมหรือมากขึ้น

มนุษย์ที่อยู่ในความเจริญและมนุษย์ที่ไม่อยู่ในความเจริญ ไม่มีความแตกต่างกันในสภาพบาปมนุษย์ทุกคนเกิดมาแล้วต้องตาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เขาเป็นคนบาปพระธรรมโรม 6:23 กล่าวว่า “ด้วยว่าค่าจ้างของความบาปนั้นคือความตาย” พวกที่เจริญแล้ว นั่งรถเก๋งได้รับการศึกษาสูง กินอาหารชั้นดี อยู่ในบ้านสวยงาม พอถึงกำหนดเขาก็ต้องตาย ร่างกายฝังดินเหมือนกัน กับคนป่าคนดอยที่กินเผือกกินมัน อยู่ตามภูเขาต้องตาย และยิ่งกว่านั้นผู้รับใช้พระเจ้าที่ไปอยู่ท่ามกลางคนป่าเถื่อน ที่ยังไม่ได้รับความเจริญนี้ก็พบว่า ชีวิตของพวกนั้นเต็มไปด้วยการฆ่ากัน แย่งชิงกัน ขโมยกัน และอิจฉาริษยากัน โดยเหตุนี้จึงสรุปได้ว่ามนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป มิใช่เพราะเขาทำ แต่เพราะเขาเป็นคนบาปอยู่แล้วในสันดาน ฉะนั้นเขาจึงทำบาป

3:9-18 (ให้นักเรียนอ่าน) จากข้อพระธรรมเหล่านี้ จะเห็นสภาพความผิดพลาดเป็นรูปเป็นร่างในตัวของมนุษย์ได้ชัดเจนทีเดียว พระคัมภีร์บอกว่าไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลยไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า หลายคนอาจจะไม่เชื่อข้อนี้ อาจจะแย้งว่า พวกถือศาสนาต่าง ๆ เขาแสวงหาพระเจ้า เขาพยายามทำความดี แต่นั่นไม่ใช่หนทางที่ถูกต้องมนุษย์ที่หาพระเจ้าด้วยความพยายามของตนเองก็จะไม่พบเลย เมื่อบิดามารดาผู้แรกทำผิดความผิดพลาดของเขาก็เป็นเหมือนกำแพงกั้นระหว่าง

พระเจ้ากับมนุษย์ที่เดียว เขาเดินทางห่างจากพระเจ้าออกไปทุกที มนุษย์ไม่แสวงหาพระเจ้า แม้แต่ในสมัยนี้ เราจะพูดเรื่องพระเจ้า เรื่องการรอดพ้นบาป เรื่องไปสวรรค์ ให้คนทั่วไปฟัง เขาจะไม่เอาใจใส่เขา จะเยาะเย้ยและหันหลังให้ ทั้งนี้ก็เพราะคนทั้งหลายได้หลงทางไปเสียแล้ว ตามแห่งจิตวิญญาณของมนุษย์ บอดไป

3:21-26 ขอให้เราพิจารณาข้อเหล่านี้ ซึ่งจะทำให้เรามีความสว่างขึ้น มนุษย์ตาบอดฝ่ายจิต วิญญาณ มนุษย์ไม่แสวงหาพระเจ้า แต่มนุษย์ยังสามารถที่จะเข้ามาหาพระเจ้า และรับการยกโทษ ความผิดบาปได้ มนุษย์ไม่แสวงหาพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงแสวงหามนุษย์ พระเจ้าได้ส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ลงมาในโลกเพื่อช่วยคนบาป เพื่อจะนำเขากลับคืนมาหาพระองค์ “เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด” (ลูกา 19:10) ฉะนั้นการที่มนุษย์จะได้รับความรอด และกลับมากหาพระเจ้า มิใช่เป็นโดยการกระทำของมนุษย์ แต่เป็นเพราะพระคุณของพระองค์โดยตรง คือพระคุณที่ประทานให้เปล่า ๆ โดยองค์พระเยซูคริสต์ ซึ่งเราไม่มีคุณงามความดีอะไรที่เหมาะสมจะรับเอา แต่พระเจ้าก็โปรดประทานให้

ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าประทานพระคุณให้แก่เรา เมื่อเราเป็นศัตรูกับพระองค์เราไม่สมควร จะได้รับการยกโทษ เราสมควรต้องตาย และถูกลงโทษในบึงไฟนรกแต่ “พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูขึ้นไว้ ให้ปรากฏเป็นที่ระงับพระพิโรธ เพราะความเชื่อ โดยพระโลหิตของพระองค์ เพื่อจะได้สำแดงความชอบธรรมของพระองค์ ในการที่พระองค์ได้ทรงออดกลั้นพระทัยไว้ และได้ทรงยกความผิดที่ล่วงไปแล้วนั้น” (โรม 3:25)

ในการยกโทษนั้นพระเจ้าจำต้องเสียดละพระบุตรของพระองค์ การยกโทษนั้นไม่ใช่ของง่าย เพราะผู้ที่ยกโทษนั้นจะต้องเสียดละ เนื่องจากความเสียหายผู้ที่กระทำผิดแก้ตนได้กระทำไว้

สมมุติว่า นาย ก. ขอยืมรถยนต์ นาย ข. ไปใช้ บังเอิญ นาย ก. ขับไปชนต้นไม้จนหน้ารถยนต์บุบ บี้หมุด นาย ก. กลับมาอ้อนวอน นาย ข. ว่า “สุดแล้วแต่จะกรุณาเถิดครับคุณ ข. ผมได้ทำความเสียหายให้แก่รถยนต์ของคุณ และยิ่งกว่านั้น ผมก็ไม่มีเงินที่จะซ่อมให้คุณเลย” เนื่องจากนาย ข. เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของนาย ก. และรักใคร่นาย ก. มาก นาย ข. จึงกล่าวว่า “ผมยกโทษให้คุณ” การที่นาย ข. ยกโทษให้นาย ก. นี้ นาย ข. ต้องเป็นผู้รับการเสียหาย คือเขาต้องเสียเงินค่าซ่อมรถยนต์เอง

ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าได้ทรงยกโทษให้แก่เรา พระองค์ต้องเสียดละพระบุตรองค์เดียว คือพระเยซูคริสต์เจ้าเพื่อตายแทนเรา คนบาปทุกคนต้องยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าเพราะความผิดของตน แต่พระเจ้าทรงรักคนบาป ยกโทษความผิดบาปให้แล้วและทรงเต็มพระทัยให้พระเยซูคริสต์สิ้นพระชนม์ เพื่อไถ่ความผิดบาปของเรา

ฉะนั้นเนื่องจากพระเยซูคริสต์ ได้ตอบแทนคนบาปทั่วโลกบนไม้กางเขนสำเร็จแล้ว มนุษย์จึงมีสองทางที่จะเลือกเอา คือ

(1) ปฏิเสธการยกโทษของพระเจ้า และต้องรับโทษเพราะความผิดบาปของตนและตายในความผิดบาปนั้น

(2) ยอมรับเอาพระมหากรุณาธิคุณของพระเจ้า โดยการรับเอาพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตน แล้วจะได้รับชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์กับพระองค์

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้น จะมีได้พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) พระเจ้าทรงรักโลก คนหนุ่ม สาว คนชรา ลูกเล็กเด็กแดง พระองค์ทรงรักท่าน และทรงรักข้าพเจ้าจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ คือ พระเยซูคริสต์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระเยซูคริสต์นั้น คือเชื่อว่าพระเยซูได้ทรงตายเพื่อไถ่บาปของตน จะมีได้พินาศในบึงไฟนรกแต่จะมีชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์ ซึ่งเต็มไปด้วยความผาสุกไม่มีที่สิ้นสุด

บทเรียนที่ 13 ความชอบธรรมและชีวิตที่บริสุทธิ์ (ทวน)

พระธรรมโรม 5:1-5 6:5,11-14

บทเรียนวันนี้เป็นบทสุดท้ายสำหรับการศึกษาพระธรรมโรมของเรา วันนี้เราจะทบทวนเกี่ยวกับความชอบธรรม และการดำรงชีวิตอยู่อย่างบริสุทธิ์เพื่อพระเยซู

การที่คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้นั้น ก็โดยพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้าโดยตรง คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งประทานแก่คนทั้งปวง โดยความเชื่อที่เขาได้เชื่อในพระเยซูคริสต์ (โรม 3:22) นั่นคือการที่พระเยซูคริสต์ผู้ประกาศจากความผิดความบาปผู้ทรงไม่เคยทำบาป ได้ทรงตายแทนเราเพื่อไถ่ความผิดบาปของเรา “เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำให้พระองค์นั้น ผู้ไม่มีความผิดบาปเป็นความผิด เพราะเห็นแก่เราเพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าโดยพระองค์” (2 โครินธ์ 5:21) ฉะนั้นเมื่อใคร ๆ ก็ตาม ยอมรับเอาการตายของพระเยซูคริสต์ว่า เป็นการไถ่เขาให้พ้นจากความผิดบาปแล้ว พระเจ้าจะยอมรับเขาไว้เป็นบุตรของพระองค์ เสมือนเขาเป็นคนชอบธรรม

มีเรื่องหนึ่งกล่าวว่า มีพี่น้องสามคน คนสุดท้ายนั้นประพาศิตัวเป็นคนพาลเกรและในที่สุดก็ไปฆ่าคน เขาถูกตำรวจจับ และศาลตัดสินประหารชีวิต พี่ชายคนที่สองเมื่อทราบเรื่องก็รีบไปหาผู้พิพากษาขอร้องว่า ตัวเขาเองจะตายแทนน้อง เพราะว่าน้องคนนี้ยังไม่มีโอกาสกลับเนื้อกลับตัวเชื่อพระเจ้าเลย กล่าวว่าเขาต้องตกนรก ผู้พิพากษาสอบประวัติพี่ชายคนที่สองนี้ดูว่า เขาเป็นบุคคลอย่างไร ตามประวัติบอกว่า เขาเคยต้องคดีมาก่อน ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้เขาเป็นคนดีเชื่อในพระเจ้ก็ตาม แต่เขาไม่สามารถจะตายได้โทษแทนน้องได้ตามกฎหมาย และพี่ชายคนโตก็มาเหมือนกัน เนื่องจากรักและสงสารน้องมากเขาตัดสินใจที่จะให้ชีวิตของตนเพื่อถูกประหารแทนน้องด้วย ทางเจ้าหน้าที่ได้สอบประวัติพี่ชายคนโตอย่างถี่ถ้วนและประกว่าคน ๆ นี้เป็นคนบริสุทธิ์จริง ไม่เคยต้องคดีใด ๆ ในชีวิต ฉะนั้นเจ้าพนักงานจึงให้เขานั่งเก้าอี้ไฟฟ้าถูกประหารแทนน้อง ตามกฎหมายของประเทศ เดียวนี้้องชายคนเล็กนั้นเป็นผู้บริสุทธิ์แล้ว เขาเป็นบุคคลที่ไม่มีความผิดหรือเคยฆ่าคนมาก่อนเลยทั้งนี้เพราะว่าชีวิตของเขาได้ตายไปแล้ว ชีวิตที่เขาอยู่นั้นเป็นชีวิตของพี่ชายคนโตต่างหาก

แต่ในทางตรงข้าม ถ้าผู้ใดไม่เชื่อว่าพระเยซูได้ตายแทนความผิดบาป ของเขาผู้นั้นก็จะได้รับการปรับโทษ ในเรื่องสามพี่น้องนั้น สมมุติว่าน้องชายคนเล็กไม่ยอมรับว่าพี่ชายคนโตได้ตายแทนเขา มีอยู่ทางเดียวคือศาลจะต้องบังคับให้เขาปรับโทษของเขาเอง แต่เพราะเหตุว่า เขายอมให้พี่ชายตายแทนเขา ฉะนั้นเขาจึงเป็นคนบริสุทธิ์ประกว่าเขาไม่เคยฆ่าคนตาย ถ้าหากโจทก์มาฟ้องเขาใหม่ว่า เขายังมี

โทษเพราะเขายังไม่ตาย ศาลก็จะชี้ให้โจทก์คว่ำ เขาตายแล้ว และชีวิตที่เขาอยู่นั้น คือชีวิตของพี่ชายต่างหาก

ในทำนองเดียวกัน เมื่อเรารับสารภาพบาป และยอมเชื่อว่าพระเยซูทรงตายแทนเรา ความผิดบาปของเรา พระองค์ก็ทรงยกเสียสิ้น เราก็เป็นผู้บริสุทธิ์ประจักษ์ว่าเราไม่เคยทำบาปมาก่อนเลย เมื่อพญามารฟ้องเราต่อพระเจ้าว่า เราเป็นคนบาป เคยทำอย่างนั้นเคยทำอย่างนี้ พระเจ้าก็จะชี้ให้คู่มือกางเขนที่พระเยซูได้ทรงตายแทนเรา และที่เรามีชีวิตอยู่นั้นไม่ใช่ชีวิตของเราเอง แต่เป็นชีวิตของพระเยซูคริสต์ต่างหาก คริสเตียนทั้งหลายผู้ได้กลายเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยความเชื่อ ควรจะพูดได้เต็มปากเหมือนอาจารย์เปาโลว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว และไม่ใช่ข้าพเจ้าเองที่ยังมีชีวิตเป็นอยู่ แต่พระคริสต์ต่างหากทรงมีชีวิตเป็นอยู่ในข้าพเจ้า และมีชีวิตซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในเนื้อหนังเดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้ามีอยู่โดยศรัทธาคือศรัทธาในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2:20)

5:1-5 ซึ่งแสดงให้เห็นผลของความชอบธรรม เมื่อเราทั้งหลายเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อในพระเยซูคริสต์แล้ว เราจึงเป็นไมตรีกับพระเจ้า ได้คิดกันใหม่ นั่นคือการมีสันติสุขด้วยกันกับพระองค์อีก เมื่อบิดามารดาเดิมของเรา คืออาดัมกับฮาวาได้ทำผิดมิตรภาพระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าก็ได้ขาดสับลงทันที ความผิดบาปทำให้เราเป็นศัตรูกับพระเจ้า เราเข้าหาพระเจ้าไม่ได้ เราถูกแยกจากพระเจ้าอยู่ห่างไกลทีเดียว บางที่ท่านอาจจะเคยขัดใจหรือเข้าใจผิดกับเพื่อนของท่าน ท่านอาจจะเคยรักใคร่ชอบพอกันมาก แต่เมื่อผิดใจกันอยู่ ท่านก็จะมีความกั๊กใจและเศร้าใจ เมื่อมีเพื่อนอีกคนหนึ่งมาช่วยให้ท่านกลับคืนดีกับเขาอีก ความผิดเก่า ๆ ก็ได้ยกโทษให้กันและกันหมดแล้ว ขณะนั้นท่านจะมีความสุข ความยินดี และโล่งอกมากเท่าใด ฉะนั้นพระคัมภีร์จึงกล่าวเช่นเดียวกัน ในระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า เราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อ เราจึงเป็นไมตรีกันกับพระเจ้า โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยพระเยซูคริสต์นั้น เราจึงได้เข้าไปร่วมพระคุณที่เรายืนอยู่นั้น

ผลของความชอบธรรม ประการแรกก็คือ สันติสุขในพระเจ้า นี่คือการอดคิดแห่งความขมขื่นที่มีต่อพระเจ้าได้ผ่านพ้นไป เดียวนี้เต็มไปด้วยความยินดี ผลของความชอบธรรมประการที่สองก็คือ ร่วมพระคุณของพระเจ้า เดียวนี้เราได้ยืนอยู่ในร่วมพระคุณของพระองค์ เราไม่เหมาะสมเลย แต่เพราะเหตุว่าเราได้รับการยกโทษแล้ว เราจึงไม่เข้าไปร่วมพระคุณที่เรากำลังยืนอยู่นั้น ผลของความชอบธรรมประการที่สามคือ ความหวังในพระรัศมีของพระเจ้า นั่นคือพระสัญญาของพระเจ้าสำหรับเรา ผลของความชอบธรรมประการที่สี่ คือ ความยินดีในความยากลำบาก ตามปกติแล้วปวงชนทั้งหลาย เวลาที่มีความยากลำบาก เขาจะมีความยินดีและสันติสุขไม่ได้ แต่มีความทุกข์ความเสียใจ ส่วนคริสเตียนนั้นตรงกันข้าม เขาจะมีความยินดีและสันติสุขอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะสว่างหรือมืด สุขหรือทุกข์ทั้งนี้ก็เพราะเขารู้ว่า

ความลำบากในโลกนี้เป็นแต่ของชั่วคราวเท่านั้น แต่เมื่อถึงวันนั้นที่คริสเตียนจะได้เข้าในพระรัศมีของพระเจ้า ความลำบากทั้งสิ้นจะลี้ไปหมดทีเดียว

ขณะที่รถยนต์โดยสาร วิ่งฝุ่นตลบไปตามถนนอันขรุขระสายหนึ่ง คนโดยสารพากันบ่นอุ้อไป ตาม ๆ กันทีเดียว รถโคลงไปเคลงมา และในที่สุดล้อหลังก็ไปชนตอไม้เข้าข้างแบนไปเลย ท่ามกลางไอแดดของบ่ายวันนั้นเอง คนโดยสารต่างก็หน้าบูดหน้าเบี้ยวไปตาม ๆ กัน แต่เป็นที่น่าประหลาดอยู่สักหน่อย มีหนูน้อยคนหนึ่งแทนที่จะบ่นเหมือนคนอื่น ๆ แยกกลับมีหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส หัวเราะร่าเริงอยู่ตลอดเวลา หญิงวัยชราคนหนึ่งจึงถามว่า “พ่อหนู ทำไมพ่อหนูจึงหัวเราะยิ้มย่องผ่องใสอยู่ได้ ในเมื่ออากาศร้อนหัวจะแตก จี๋ฝุ่นก็แทบจะลี้ตาไม่ขึ้น และเราก็ตายอย่างนี้” หนูน้อยตอบว่า “ก็ไม่เห็นเป็นอะไรนี่ครับ ผมทนได้ ผมรู้สึกดีตื่นเต้น เพราะคุณพ่อกำลังรอผมอยู่ปลายทาง” การเดินทางลำบากก็จริง แต่เมื่อถึงจุดหมายปลายทางแล้วความลำบากก็จะหายไปสิ้น ความปลื้มปีติยินดีจะเข้ามาแทนที่ในชีวิตคริสเตียนก็เช่นเดียวกัน ทางขรุขระแคบร้อนจัด และหนทางเต็มไปด้วยภัยอันตรายแต่ถ้าเราระลึกได้ว่าพระบิดาเจ้าของเรา กำลังประทับรอคอยเราอยู่บนมหาสวรรค์ เราคงจะลี้ความลำบากและความทุกข์ในการเดินทางแห่งโลกนี้

ผลของความชอบธรรมนั้นมีต่อไปว่า เมื่อเรามีความยินดีในความลำบากแล้วก็จะทำให้เรามีความอดทน และความอดทนนั้น จะกระทำให้เราเกิดมีอุปนิสัยดี นั้นแหละเป็นลักษณะอันแท้จริงของคริสเตียน

เมื่อเราได้กลายเป็นคนชอบธรรม โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว นั้นมิใช่ขั้นสุดท้ายในชีวิตคริสเตียน แต่เราจะต้องดำรงชีวิตอยู่ในความบริสุทธิ์เพื่อพระเยซูเมื่อเราพ้นความผิดแล้วโดยพระคุณของพระเจ้า ก็มีใ้เราเอาพระคุณของพระเจ้ามาเป็นใบรับรองว่าจะไม่บาปทำผิดอีก การที่พระเยซูคริสต์ได้ตายแทนเรานั้น ก็เปรียบประดุจว่าเราตายกับพระองค์ และชีวิตที่เรามีอยู่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่ของเรา แต่เป็นของพระเยซูคริสต์ เพราะฉะนั้นเราควรคิดเห็นอย่างนี้ คือว่า พระองค์ได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงจึงได้ตายเสียแล้ว และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่ จะมีได้เป็นอยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองต่อไป แต่จะเป็นอยู่เพื่อประโยชน์แก่พระองค์ นั้นผู้ทรงวายพระชนม์และทรงเป็นขึ้นมาใหม่ เพราะเห็นแก่เรา

6:5,11-14 ข้อเหล่านี้แสดงให้เห็นอย่างชัดแจ้งทีเดียวว่า คริสเตียนไม่ควรอยู่ในความผิดบาปต่อไป เมื่อเรามอบให้พระเยซูคริสต์อยู่ในเรา เรามีอำนาจอยู่เหนือความผิดบาปและสามารถดำรงชีวิตอยู่อย่างบริสุทธิ์เพื่อพระองค์

คริสเตียนในสมัยนี้พากันแก้ตัวว่า เขายังอยู่ในเนื้อหนัง ฉะนั้นเขาจึงหลงทำผิดบาปเป็นประจำ ถ้าเขาจะอ้างเช่นนั้นก็เท่ากับว่า ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้ามิได้เกิดผลในชีวิตของเขาเลย ฉะนั้น “คนใดที่

อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้นไม่ได้มีปกติกกระทำบาป...” จะเป็นเช่นนั้นได้ โดยอาศัยฤทธิ์เดชของพระวิญญูณบริสุทธิเท่านั้น (ให้ครูอ่าน โรม 8:12-14)

คนที่อยู่ในพระองค์นั้น คือคนที่มีชีวิตใหม่และธรรมชาติของชีวิตใหม่นั้นจะไม่เหมือนชีวิตเก่าเลย คือจะไม่กระทำความผิดบาปซ้ำแล้วซ้ำอีก ต้นมะม่วงบางชนิดสามารถเอากิ่งอื่น ๆ เข้ามาต่อให้เกิดผลได้ และผลนั้นที่เกิดจากกิ่งใหม่ จะเป็นผลใหม่ตามชนิดของมันแต่สมมุติว่า มะม่วงยังเกิดผลเป็นอย่างเดิมอยู่ ก็แสดงให้เห็นว่าการต่อกิ่งนั้นไม่สนิทดี และกิ่งใหญ่นั้นคงไม่มีชีวิตอย่างแท้จริงในลำต้นคนที่อ้างตัวว่าบังเกิดใหม่ในพระเยซู แต่ผลการประพฤดิของเรา ยังเป็นเหมือนคนที่ยังไม่เชื่อพระเจ้าอยู่ แสดงว่าคน ๆ นั้นไม่ได้เกิดใหม่อย่างแท้จริง

ในพระเยซูคริสต์เรามีชัยชนะต่อพญามารและความผิดบาปแล้ว การที่พญามารพยายามยุให้เรารับใช้มัน และเป็นทาสความผิดบาปต่อไปนั้น เป็นเพราะมันใช้อำนาจเถื่อนบังคับกับเราเท่านั้น ถ้าเราชี้ให้มันเห็นว่ามันเป็นผู้แพ้ เพราะพระเยซูได้มีชัยชนะบนไม้กางเขนแล้ว มันจะหลบหนีไปที่เดียว ฉะนั้นอย่าให้เราเป็นทาสต่อไป จงอ้างสิทธิ์ของเราในพระเยซูว่าเราเป็นผู้ชนะความผิดบาปและอำนาจของมารแล้ว

การที่คริสเตียนจะเอาชนะความผิดบาปได้นั้น ไม่ใช่อาศัยความตั้งใจ ไม่ใช่อาศัยการปฏิบัติตามพระบัญญัติ แต่อาศัยการอยู่ในองค์พระเยซูคริสต์นั่นเอง ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญูณ ก็ให้เราดำเนินตามพระวิญญูณด้วย.